

ბარო გიგარელი

ნახევარი საუკუნე თითქმის უკვე გავიდა

**Half of the century
has almost passed**

ბაჩო გიტარელი
Bacho Gitareli

ნახევარი საუკუნე
თითქმის უკვე გავიდა

HALF OF THE CENTURY
HAS ALMOST PASSED

გამომცემლობა „ანი“
თბილისი 2016

*„ჩემი სურათები და შემოქმედება ვხვას
ვინათვლით სამოთხისაკენ“.*

"May my pictures and creation enlighten your way towards heaven"

© ბ. გიგარული, 2016 წელი

გამომცემლობა „უნივერსალი“, 2016

თბილისი, 0179, ი. ჭავჭავაძის გამზ. 19, ☎: 2 22 36 09, 5(99) 17 22 30
E-mail: universal@internet.ge; universal505@ymail.com;

ISBN 978-9941-22-787-5

ავტორისაბან

დავიბადე თბილისში, 1969 წლის 6 იანვარს – დიდი საკონცერტო დარბაზის (ფილარმონიის) უკან მდებარე სამშობიაროში და იმხელა თოვლი მოსულა, რომ იქვე მდებარე ქუჩაზე მანქანას სახლში ძლივს ავუყვანივარ. ალბათ ამიტომაც მიყვარს თოვლი, რომელიც ჩემი აზრით სისუფთავისა და სიწმინდის სიმბოლოა. მას შემდეგ მრავალმა წელმა განვლო, თითქმის ნახევარმა საუკუნემ და ხშირად მიფიქრია – ამ ხნის მანძილზე რა გზა გავიარე, რა გავაკეთე, რა შევქმენი ცხოვრებაში ისეთი, რისთვისაც ამ ქვეყნად მოსვლა ღირდა. რა შევმატე ამქვეყნიურ ცივილიზაციას, თუნდაც თანამედროვე ხელოვნებასა და კულტურას.

დავიწყებ იმით, რომ ბავშვობიდანვე ვსწავლობდი თბილისის კონსერვატორიის სამუსიკო სკოლაში – ვოკალის განხრით. შემდგომ 14–15 წლის ასაკში სერიოზულად დავინტერესდი გიტარით და რადგან იმ დროს თბილისის კონსერვატორიაში შესაბამისი განხრა არ არსებობდა, კერძო გაკვეთილების მეშვეობით ცნობილ მუსიკოსებთან ვეუფლებოდი მასზე დაკვრის შესწავლას და რას ვიფიქრებდი თუ მომავალში გიტარა აღმოჩნდებოდა ჩემი ცხოვრების შემქმნელი და მამოძრავებელი ძალა, სილამაზისა და წარმატების მომტანი, სტაბილური ფინანსური შემოსავლის წყარო და ა.შ.

მოგვიანებით, თბილისის მუსიკალური (მუსკომედია) თეატრიდან წამოსვლის შემდგომ, გასული საუკუნის 90–იანი წლების დასაწყისში საქართველოს ერთი ფორმაციიდან (საბჭოთა კავშირის დაშლა) მეორე ფორმაციაზე (დამოუკიდებელი, დემოკრატიული ქვეყნის მშენებლობა) გადასვლის პერიოდში საკუთარი საკონცერტო ფორმის მეშვეობით, როცა სიტყვა „პროდიუსერი“ და „მენეჯერი“ თითქმის მთელი საზოგადოებისათვის უცნობი რამ იყო – თბილისის დიდ საკონცერტო დარბაზში (როგორც ზემოთ მოგახსენეთ რომლის მახლობლადაც დავიბადე – ალბათ ესეც სიმბოლოურია) ვმართავდი მუსიკალურ-იუმორისტულ გასართობ შოუებს ანუ აქტიურად ვმონაწილეობდი ქართული შოუ-ბიზნესის საფუძვლების ჩაყრა-განვითარებაში, რაც დასაწყისში იმედის მომცემი და საინტერესო იყო – თუმცა საბოლოოდ უშედეგო. დამრჩა მხოლოდ ტკბილი მოგონებები.

ამავე პერიოდში 1993 წლიდან ჩამოვაყალიბე გიტარაზე დაკვრის შემსწავლელთა წრე – შემდგომში „გიტარისა და სიმღერის კურსები“, რაც დიდი პოპულარობით სარგებლობდა და სარგებლობს დღემდე 500-მდე მოსწავლესთან ერთად.

შემდგომ დავამთავრე თბილისის ხელოვნების მენეჯერთა უმაღლესი სასწავლებელი, თბილისის უნივერსიტეტის ფილოლოგიის ფაკულტეტი (არაფერს ვამბობ ქართული ხალხური ცეკვების ქორეოგრაფიულ და ხატვის შემსწავლელ სტუდიებზე) და გახლდით საქართველოს მეცნიერებათა აკადემიის ლიტერატურის ინსტიტუტის სამეცნიერო ხარისხის მაძიებელი – ქალაქური ფოლკლორის განხრით (თუმცა, ჩემდასამწუნაროდ საქართველოში, იმ არეულ და რთულ წლებში მეცნიერებისათვის და ხარისხებისათვის არავის არ ეცალა). აგრეთვე პარალელურად ვწერდი ლექსებსა და მოთხრობებს, მაგრამ ამას სერიოზულ ყურადღებას არ ვაქცევდი მანამდე, სანამ 2008 წელს არ გამოიცა ჩემი ლექსების მცირე ზომის პირველი კრებული, რასაც მომდევნო წლებში მოჰყვა სხვა კრებულების გამოცემაც – თავისი პრეზენტაციებით თეატრებში, გაშუქება პრესითა და ტელევიზიებით და დაგვირგვინდა საქართველოს მწერალთა კავშირის წევრობით.

სახელოვნებო საქმიანობასთან ერთად, პარალელურად მქონდა მცდელობები ქვეყნის საზოგადოებრივ საქმიანობაში ჩართვისა – თუმცა აქაც უშედეგოდ.

ბოლო წლებში პოლონურ ენაზე ითარგმნა ჩემი ლექსები და ჩემს ბიოგრაფიასთან ერთად განთავსდა პოლონური მწერლობის, ვარშავის საშემოდგომო პოეზიის ანთოლოგიაში, რასაც დიდ წარმატებად მივიჩნევ. ასევე, 2015 წელს ერთ-ერთი საერთაშორისო ორგანიზაციის თანადგომითა და დაფინანსებით თბილისში გამოიცა ჩემი მუსიკალური წიგნი – „ექვსსიმიანი გიტარის აკორდებისა და აკომპონემენტის თვითმასწავლებელი დამწყებთათვის“.

ამჯერად კი თქვენს წინაშეა ჩემი რჩეული ლექსების კრებული, – წიგნი (ნაკრები გამოქვეყნებული და გამოუქვეყნებელი ლექსებიდან), რაც დაგვირგვინებაა ჩემი, თითქმის ნახევარსაუკუნოვანი ცხოვრებისა და ოცდაათწლოვანი მწერლობის. აქ თავმოყრილ ლექსებში თითქმის თანმიმდევრობითაა გადმოცემული ჩემი განვლილი წლებისა და ცხოვრების ისტორია, ტკივილი თუ სიხარული, წარმატება თუ წარუმატებლობა – მუსიკის, რიტმის, რითმისა და სიტყვათა ერთობლიობით.

ხელოვნება არის სულიერება, რომელიც ყოფაზე მაღლა დგას და უკვდავია – განსხვავებით დედამიწაზე არსებული სხვა ყველა წარმატალი სულიერი თუ უსულო საგნისა.

გისურვებთ დიდი სიამოვნების მიღებას.

ბაჩო გიტარელი
მუსიკოსი და მწერალი

FROM THE AUTHOR

I was born in Tbilisi, in 1969 year, 6 January in a Maternity, located behind the Grand Concert Hall (PHILHARMONIC). There was such a heavy snow falling, that I was hardly taken to my home, which is located somewhere there, nearby street. Perhaps, that is why, I love the snow so much. I think it is a symbol of sacredness and tidiness. Many years have passed since then, almost the whole century and I think about it many times - what I have done in my life, what I create. How I improve earthly civilization, modern art and culture.

Let me start, that I have studied at Music School of Conservatory at the specialty of vocal since my childhood. At the age of 14-15 I was interested in guitar. There was not relevant specialty in a Conservatory, so I had to study guitar through private lessons with famous musicians. At that time I could not even imagine that the guitar would be motivating power of my life. That it made me successful, gave me a stable financial income and etc.

Later, in the 90-ies of the last century I organized musical-comedy entertainment shows in a Tbilisi Grand Concert Hall (as I above mentioned I was born nearby territory of it. Maybe it is a symbolic too) when Georgia went from one formation (The collapse of the Soviet Union) to another (formation of democratic, independent country) through my own concert firm, after leaving Tbilisi Musical Theatre (Musical Comedy), when the words "Producer" and "Manager" was almost unknown for the whole society. So, I was actively participated in the foundation and development of the Georgian show business. At the very beginning it was perspective and interesting -but at the end it was Unsuccessful. I have left only sweet memories.

At the same time I established guitar learners group from 1993 year-hereinafter "Guitar and singing courses" which was and still is very popular with my 500 hundred pupils.

After that, I graduated Tbilisi Higher School of Arts Managers (not to talk about that I also studied in a Georgian folk dance choreography and painting studio.) Also I was a can-

didate of science degree of Institute of Literature of Georgian academy of science – at the specialty of Urban Folklore. (But, unfortunately for me, there was no time for science and degrees for this time in Georgia.) Also, at the same time I was writing short stories and poetries. But I did not consider it as a serious thing, before in 2008 year was not published my first small size poetry book. Other works was released in the following years - with their presentations in the theatres. It was highlighted in the press and on TV. And the culmination was when I was elected as a member of Union of Writers.

At the same time I tried to participate in the society activities of the country, but unfortunately with no success.

In recent years my poetries were translated into polish. They were displayed in the Warsaw Autumn poetry anthology with my biography. I think it was a great success for me. Also, in 2015 year my book “Six-string guitar chords and accompanying for self-starters” was published with the financial support of the International Organization.

At this time I want to present my new book “My favorite poetry book”(from published and unpublished poems) It is a culmination of almost half century of my life and the thirty years of writings. Here in my poetry is written the history of my life, sorrow and joy, success and failure –with the combination of music, rhythm and words.

Art is an immortal spirituality, which is above of all, despite of animate and inanimate subjects.

Wish you a great pleasure.

Bacho Gitareli
Musician and Writer

DE L'AUTEUR

Je suis né à Tbilissi le 6 janvier 1969 à la maternité qui se trouve derrière la Grande Salle de Concerts (la philharmonie) et ce jour-là, la chute de neige était si abondante que notre voiture a eu du mal à s'avancer vers la maison ; peut-être ainsi pourrait-on expliquer mon amour particulier pour la neige qui, jusqu'à présent symbolise pour moi la chasteté et la pureté. Depuis, beaucoup d'années se sont écoulées, presque un demi-siècle, et moi, maintenant, évoquant tous ces jours passés, je me demande : quel était le sens de mon arrivée au monde, si en valait la peine, si j'avais fait quelque chose d'utile pour la civilisation, ou bien, pour l'art et la culture de notre temps.

Pour commencer, je voudrais ici mentionner le fait que depuis mon enfance je faisais mes études à l'école de musique auprès du Conservatoire, dans la classe de chant. Puis, à l'âge de 14-15 ans je me suis sérieusement intéressé à la guitare, mais comme le Conservatoire de Tbilissi n'avait pas de section appropriée, j'ai dû suivre les cours particuliers menés par les musiciens connus ; à l'époque, je ne pouvais pas imaginer que plus tard cet instrument pourrait devenir l'essence de mon existence et une vraie force motrice de ma vie et en plus, un véritable précurseur de ma réussite grâce à laquelle je pouvais même gagner ma vie.

Un peu plus tard, après le théâtre musical, au début des années 90, lors des grands changements politiques, notamment, après la chute de l'URSS et la création de l'Etat démocratique indépendant de la Géorgie, grâce à mon agence de concerts et spectacles, à l'époque où les mots tels que « Producer » et « ménager » n'étaient pas encore bien connus pour le large public, dans la Grande Salle de concert susmentionnée j'ai organisé plusieurs shows, spectacles musicaux et humoristiques, c'est-à-dire je participais au commencement de la formation et du développement; au début, tout le processus était passionnant et bien prometteur, toutefois sans issue encourageante. Il ne m'en reste que de bons souvenirs.

En 1993 ans j'ai fondé les cours de guitare pour apprendre à jouer et à chanter. Les cours ayant le renommé indéniable comptent cinq cents apprenants.

Après avoir terminé l'École supérieure de Management en

Art et Culture, j'ai fait mes études à l'Université de Tbilissi à la faculté de philologie (parallèlement j'ai fréquenté les Ateliers de chants et de danses traditionnels) ; à l'Académie de Sciences j'ai fait les recherches scientifiques dans les cadres de folklore urbain (mais malheureusement, la période n'était pas du tout favorable aux recherches scientifiques). En outre, j'écrivais les poèmes et les récits, mais je ne prenais pas au sérieux mes œuvres jusqu'à l'édition de mon petit recueil des œuvres en 2008, ce qui a été suivi par d'autres publications et de plusieurs présentations au large publique et finalement, mon activité créative a été cordonnée par mon adhésion à l'Union des écrivains.

Avec mon activité créative j'ai eu l'intention de participer à la vie sociale du pays, mais en vain !

Récemment, mes poèmes ont été traduits en polonais, et avec mon autobiographie ont été publiés dans l'Anthologie de la poésie d'automne des écrivains polonais, ce que je considère en tant qu'un énorme succès de mon œuvre. Ainsi, en 2015 avec le soutien et le financement d'une organisation internationale j'ai réussi à faire publier, à Tbilissi, le manuel pour «Apprendre la guitare en autodidacte».

Et voilà, devant vous encore un recueil de mes poèmes (déjà publiés et non publiés). C'est une sorte de couronnement heureux de ma vie de demi-siècle et de l'activité poétique de trente ans. Vous y trouverez l'histoire de ma vie, des années passées et les moments vécus présentés presque d'une manière chronologique. Le recueil contient toutes les joies et toutes les douleurs, mes succès et mes échecs, et tout cela est imprégné de la musique, des rythmes et en harmonie avec les paroles.

L'art traduit la spiritualité de l'âme qui est au-dessus de tout bien-être et qui se présente comme quelque chose d'immortel ; ce qui le diffère de tous les objets animés ou inanimés existant sur la terre.

Je vous souhaite la lecture agréable, que cela vous fasse un grand plaisir !

Batcho Gitareli
Musicien et Ecrivain

EINFÜHRUNG

Ich bin am 06.01.1969 in Tiflis geboren. Das Entbindungsheim befand sich hinter dem großen Konzerthaus Tifliser Philharmonie und in jenem Jahr hat es so stark geschneit, dass der Wagen mich mit Müh und Not nach Hause bringen konnte. Vielleicht eben deshalb mag ich einen Schnee - Symbol von Sauberkeit und Heiligkeit. Seitdem sind schon viele Jahre verflossen, kaum ein halbes Jahrhundert und ich versank oft in Gedanken – was ich während dieses Zeitraums wertvolles gemacht habe, was für einen Lebensweg ich durchgewandert bin, was ich in meinem Leben schaffen konnte, wofür ich das Licht der Welt erblicken sollte. Ob ich unserer Zivilisation, wenigstens moderner Kunst und Kultur etwas dazugegeben könnte.

Von meiner Kindheit an besuchte ich eine Musikschule bei Konservatorium Tiflis mit der Fachrichtung –Vokal. Mit 14-15 habe ich mich für Gitarrenspiel ernst interessiert. Da man in dieser Zeit im Konservatorium Tiflis kein Gitarrenspiel unterrichtete, bin ich gezwungen es bei den bekannten Privatlehrern zu erlernen. Damals könnte ich mir einfach nicht vorstellen, dass gerade Gitarre in Zukunft mein Leben bestimmt, mir Bewegungskraft gegeben oder festes Einkommen gebracht hätte.

Später, nach meinem Weggehen aus musikalischen Theater, in den 90-iger Jahren des vorigen Jahrhunderts, als Georgien aus einer Formation (Zerfall der UdSSR) in der zweiten Formation (Aufbau eines unabhängigen demokratischen Staates) übergang, veranstaltete ich durch eigene Konzertfirma im großen Konzerthaus - Tifliser Philharmonie (seine Nähe von meinem Heim finde ich auch symbolisch) musikalisch-humoristische Shows. Da kaum Keine die Wörter „Producer“ und „Manager“ kannte, nahm ich aktiv an Bildung georgischen Show-Business teil. Von Anfang an fand ich es sehr hoffnungsvoll und interessant, aber zum Schluss stellte sich es heraus - ergebnislos. Bei mir blieb nur süße Erinnerungen.

Ungefähr demselben Zeitraum, im 1993, habe ich einen Zirkel für Gitarrenspiel gegründet, später „Sing- und Gitarrenkurse“, der einen großen Erfolg hatte und bis heute hat. Wir haben etwa 500 Teilnehmer.

Danach habe ich eine Tifliser Hochschule für Kunst-Mana-

ger, die philologische Fakultät staatlichen Universität Tiflis, außerdem choreographisches Studio für georgischen Volkstanz abgeschlossen. Obwohl Georgien damals eine sehr schwere Zeit durchmachte, werde ich Bewerber des wissenschaftlichen Grades des Institutes für Literatur bei Akademie der Wissenschaften Georgiens, Richtung - städtische Folklore. Gleichzeitig schrieb ich Gedichte und Erzählungen, aber dies nahm ich nicht ernst, bis meinen ersten Sammelband im 2008 nicht veröffentlicht wurde. In den nächsten Jahren erfolgte dem ersten Buch andere Sammelbände mit ihren Präsentationen in den Theatern und im Fernsehen, auch in den Zeitungen.

Außer künstlicher Tätigkeit versuchte ich an gesellschaftlichen Tätigkeit teilzunehmen, aber auch in diesem Gebiet –erfolglos.

In den letzten Jahren wird meine Poesie mit meinem Lebenslauf ins Polnisch übersetzt und in Warschauer Herbst-Anthologie hingestellt, was ich für großen Fortschritt halte. Im 2015 wurde durch Unterstützung und finanzielle Hilfe einer internationalen Organisation mein musikalisches Buch „Lehrbuch der sechssaitigen Gitarre (Akkorden und Begleitung) zum Selbstunterricht für Anfänger“ veröffentlicht.

Diesmal möchte ich mein ausgewähltes Gedichtband vorstellen. Das ist eine Krönung meines fünfzigjährigen Lebens und dreißigjährigen Schaffens. In gesammelten Gedichten erzähle ich über meine vergangene Jahre und Lebensgeschichte, Seelenschmerzen und Freude, Erfolg und Mißerfolg, ich erzähle es durch Gemeinschaft von Rhythmus, Reim und Wörter. Kunst ist eine Geistigkeit, die unsterblich und über alles ist.

Ich hoffe, dass mein Buch Ihnen einen Genuß bieten kann.

Bacho Gitareli
Musiker und Schriftsteller

PAROLA D'AUTORE

Sono nato a Tbilisi il 6 gennaio 1969 in una casa di maternità situata dietro una grande sala da concerto (filarmonica) e in quel giorno è caduta tanta neve che la macchina che mi aspettava fuori dall'ospedale per portarmi a casa è riuscita a stento ad arrivare a casa mia. Forse per questo amo la neve, la considero un simbolo di purezza e di santità. Sono passati ormai tanti anni, quasi un mezzo secolo dal giorno della mia nascita e ho spesso riflettuto sul senso della mia vita, se ero riuscito a fare qualcosa per la nostra civiltà anche dal punto di vista culturale o artistico e se quello che avevo creato era davvero una cosa per cui valeva la pena di venire in questo mondo.

Da bambino studiavo il canto lirico in una scuola di musica presso il Conservatorio di Tbilisi. Poi all'età di 14-15 anni mi sono seriamente interessato allo studio della chitarra. In quel periodo non esistevano ancora i corsi di chitarra presso il Conservatorio di Tbilisi per cui prendevo lezioni private da musicisti conosciuti e a quei tempi non potevo immaginare che proprio la chitarra sarebbe diventata la mia forza creativa, la mia passione che un giorno mi avrebbe portato il successo e una stabilità economica e finanziaria e così via.

All'inizio degli anni novanta del secolo precedente dopo aver lasciato il teatro musicale (commedia musicale) nel periodo transitorio per la Georgia (la Georgia post-sovietica è ancora ai primi passi nel suo cammino verso la democrazia) ho cominciato a lavorare nel mondo dello spettacolo con la mia compagnia teatrale. Mi impegnavo con la recitazione degli spettacoli di genere comico musicale che davo nella Sala da concerto di Tbilisi (di cui avevo già accennato quando parlavo della mia nascita avvenuta proprio dietro la filarmonica il che considero come un fatto simbolico) e in quel modo partecipavo attivamente allo sviluppo dello show business georgiano che compiva i suoi primi passi ed erano i tempi travagliati per la Georgia la cui popolazione non conosceva ancora le parole tipo manager o produttore. All'inizio questa mia attività mi entusiasmava e mi dava molte speranze anche se alla fine ha deluso le mie aspettative e ne sono rimasti solo bei ricordi.

Nello stesso periodo (nel 1993) ho creato un circolo di studio di chitarra che poi si è trasformato in corso di chitarra e canto che godeva e gode a tutt'oggi di successo e vanta numerosi studenti (circa 500 allievi).

In seguito ho terminato gli studi alla Facoltà di Manager Artistico presso l'Istituto di Istruzione Superiore di Tbilisi, poi mi sono laureato anche in Lettere presso l'Università Statale I.Javakhishvili di Tbilisi (ho studiato anche presso il Centro di Balletto Nazionale della Georgia e il Centro di Disegno e Pittura), sono stato anche ricercatore scientifico all'Istituto di Letteratura presso l'Accademia Nazionale delle Scienze della Georgia in campo di folklore urbano (purtroppo erano i tempi più travagliati per la Georgia in cui la ricerca scientifica e i titoli di studio non erano cose scottanti per la popolazione georgiana). Allo stesso tempo scrivevo poesie e racconci ma non ci facevo un gran caso fino a quando nel 2008 non è stata pubblicata la mia prima raccolta di piccole dimensioni seguita negli anni successivi da pubblicazioni di altre raccolte accompagnate da presentazioni nei diversi teatri. I giornali e canali televisivi georgiani hanno reso nota la mia opera letteraria e alla fine sono diventato anche il membro dell'Unione Nazionale degli Scrittori della Georgia.

Insieme alla mia attività artistica ho cercato anche di partecipare attivamente alla vita pubblica del paese ma i miei tentativi sono falliti.

Negli ultimi anni le mie poesie sono state tradotte in lingua polacca. Esse sono state inserite insieme alla mia biografia nell'antologia della poesia autunnale di Varsavia il che considero come un gran successo. Inoltre nel 2015 con il patronaggio di una organizzazione internazionale è stato pubblicato il mio libro di musica intitolato “ corso per principianti autodidatti per apprendere e suonare la chitarra a sei corde”.

Attualmente Vi propongo la raccolta delle mie poesie preferite (composta da poesie meno conosciute al vasto pubblico e da quelle che finora non sono state pubblicate) che rappresenta l'insieme della mia esperienza maturata nel corso di quasi un mezzo secolo e dell'opera letteraria di quasi trent'anni. Le poesie che compongono tale raccolta seguono cronologicamente la storia della mia vita e le sue vicende con i suoi alti e bassi, la gioia e il dolore, il successo e l'insuccesso, accompagnate sempre dal ritmo musicale e poetico.

L'arte è immortale ed è l'espressione di un atto spirituale che è al di sopra dell'esistenza fisica a differenza degli esseri viventi ed oggetti inanimati che hanno una vita temporanea e fugace.

Vi auguro una buona lettura.

Bacho Gitareli
Musicista e scrittore

DE AUTOR

Nací en Tbilisi, el 6 de enero de 1969 –en la casa de maternidad situada detrás de la Sala Grande de Conciertos (filarmónica) y había nevado tanto que se hizo muy difícil llevarme a casa ubicada cerca de allí. Puede ser la razón por la que ano tanto la nieve, que en mi opinión es el símbolo de pureza y santidad. Desde entonces transcurrieron muchos años, casi la mitad del siglo y muchas veces he vuelto a pensar que caminos he andado, que he hecho durante este periodo, que es lo que he creado en mi vida que pudiera justificar mi llegada a este mundo. Con que he enriquecido la civilización mundana, por lo menos el arte y la cultura contemporánea.

Me permito empezar con que desde pequeño estudiaba en la Escuela de Música del Conservatorio de Tbilisi –en clase de canto. Después en la edad de 14-15 me aficioné seriamente con la guitarra y como en aquel entonces en el Conservatorio de Tbilisi no existía la especialidad semejante, asistía clases de músicos famosos para aprender a tocarla, como podía haber pensado que en futuro la guitarra sería la fuerza que creadora y conducente de y mi vida, que traería belleza y éxito en ella, sería fuente de ingresos estables y etc.

Más tarde, tras abandonar el Teatro Musical de Tbilisi (Mus-comedia), en los años 90 del siglo pasado en el periodo de transición de una formación (desmembración de la Unión Soviética) a otra (la creación del país democrático independiente) por medio de propia empresa de conciertos, cuando las palabras “productor” “manager” eran desconocida para casi todo la sociedad – en la Sala Grande de Conciertos (en cuyos alrededores nació yo, como había dicho arriba, que me parece también simbólico) organizaba espectáculo musicales-humorísticos o se participaba de forma activa en la creación-desarrollo de mundo de espectáculo georgiano, que al principio daba alguna esperanza pero al final y al cabo resulto inútil. Y se quedo como un recuerdo dulce.

En este mismo periodo, en el año 1993 fundé el círculo de estudiante de guitarra en adelante “Cursos de Guitarra y Canto”, que tuvo mucho éxito y sigue teniendo con unos 500 estudiantes.

Después finalicé la escuela superior de managers de arte, la facultad de filología de la Universidad de Tbilisi (sin mencionar

el taller coreográfico de bailes populares georgianos y el de pintura) y también hice los cursos de doctorado en el folclore urbano del Instituto de Literatura de la academia de Ciencias de Georgia (pero por desgracia en aquellos años turbios y difíciles nadie tenía tiempo para las investigaciones y titulaciones). Así mismo escribía poesías relatos pero lo consideraba como una afición hasta que en el año 2008 se publicó mi primera pequeña colección, le siguieron tras publicaciones, con sus respectivas presentaciones en teatro, que fueron televisados y publicados en la prensa, y culminó con mi elección de miembro de Consejo de Escritores de Georgia.

Junto con mi actividad artística, quise participar en la vida social de mi país pero sin éxito.

En los últimos años fueron traducidos al polaco mis poesías y junto con mi biografía fueron publicados en la antología de poesía otoñal de escritores polacos, lo que considero un gran éxito. Además en el año 2015, con ayuda y financiación de una de las organizaciones internacionales en Tbilisi se publicó mi libro musical, “Manual para principiantes para aprender acordes y acompañamiento de guitarra”.

Esta vez les presento la colección de mis poesías selectas (selección de poesías editadas e inéditas), que la cumbre de mi vida medio centenar y treinta años de escritor. En las poesías aquí recopiladas está expuesta casi cronológicamente la historia de mis años pasado y de mi vida, dolor y alegría, éxitos y fracasos – en unión con música, ritmo, rima y palabras.

El arte es espiritualidad, que está por encima de vida cotidiana y es inmortal a diferencia de todas las cosas fugaces animadas o no aaminadas que existen en la tierra.

Les deseo que disfruten al leerlo...

Bacho Gitareli
Músico y escritor

Від автору

Народився я в Тбілісі, 6 січня 1969 року – у пільговому будинку за великим концертним залом (філармонії) й такий великий сніг був тоді, що машина, яка стояла там же, на вулиці, ледве довезла нас додому. Люблю сніг, що на мою думку, є символом чистоти та святості. Після цього пройшло багато років, майже півстоліття і часто думав, який шлях пройшов я протягом цього часу, що створив у житті такого, для чого варто були прийти на цей світ. Що я пробавив цієї цивілізації, хочаб сучасному мистецтву та культурі.

Почну з того, що з дитинства вчився в музичній школі Тбіліської консерваторії за напрямом вокалу. Потім у 14-15 році серйозно зацікавився гітарою і оскільки тоді в Тбіліській консерваторії не існував відповідний напрям, за допомогою приватних уроків оволодів ним у відомих музикантів й навіть не міг подумати, що в майбутньому гітара стане силою створення та дії мого життя, яка принесе мені красоту та успіх, джерело стабільного фінансового доходу.

Пізніше, після виходу з Тбіліського музикального театру (музкомедії), на початку 90-х років минулого століття, в період переходу Грузії з однієї формації (розпад Радянського союзу) до другої (будування незалежної демократичної країни) за допомогою власною концертної фірми, коли слово «продюсер» та «менеджер» майже були невідомими для усього суспільства, в Тбіліському великому концертному залі (як вже на початку говорив, біля якого народився, мабуть це теж символічно), проводив музикально-гумористичні шоу, тобто активно брав участь у формуванні-розвитку основи грузинського шоу-бізнесу, що напочатку подавав надії та був цікавим, хоча в кінці – виявився безрезультатним. Залишилися лише солодкі спогади.

У цьому ж періоді, з 1993 року заснував коло вивчаючих гру на гітарі – далі «курси гітари та пісень», що користувалися великою популярністю та користують досі разом з 500 учнями.

Потім закінчив вищий навчальний заклад менеджерів мистецтва м. Тбілісі, філологічний факультет Тбіліського університету (нічого не говорю про хореографічну студію

та студію вивчення малювання) та був шукачем наукового ступіню інституту літератури академії наук Грузії – за напрямом міського фольклору. (Хоча, на жаль, в ті часи в Грузії ніхто не мав часу для науки та ступенів). Також паралельно писав вірші та повісті, але на це не звертав серйозну увагу до того, поки у 2008 році не був виданий мій перший збірник віршів, за яким поступово послідувало видання інших збірників – зі своїми презентаціями в театрі, освітленням пресою та телебаченням та був закінчений членством спілки письменників Грузії.

Паралельно з мистецькою діяльністю мав спробу включитися у громадське життя країни, хоча тут теж безрезультатно.

На протязі останніх років мої вірші були перекладені на польську мову та розміщені разом з мою біографією в антології Варшавської осінньої Поезії, що я вважаю великим успіхом. Також, у 2015 році за підтримки однієї міжнародної організації та її фінансуванням, в Тбілісі була видана моя музикальна книга – «Самовчитель акордів гітари та акомпанементу для початківців».

А зараз перед вами мій збірник вибраних творів (збірник вже опублікованих та ще неопублікованих віршів) що є об'єднанням мого півсторічного життя та тридцятирічної писемності. У віршах, зібраних тут, майже послідовно передана історія пройдених років та життя, з єдністю рифм та слів.

Майстерність – це духовність, який стоїть на вище від усіх та безсмертною на відміну від духовних та недуховних істин, існуючих на землі.

Бажаю отримання великого задоволення.

Бачо Гітарелі
Музикант та письменник

Od autora

Urodziłem się 6 stycznia 1969 roku w szpitalu który znajduje się niedaleko Filharmonii Państwowej i tego dnia było tyle śniegu. Że mnie ledwie udało się dostarczyć do Izby porodowej. Być może dlatego tak lubię śnieg, który wydaje się mnie symbolem czystości i świętości.

Zcę od tego. Że uczyłem się w szkole muzycznej przy Konserwatorium w Tbilisi w klasie wokalu. Jak miałem 14-15 lat poważnie zainteresowałem się grą na gitarze, ale wtedy w Konserwatorium nie było tego kierunku i prywatnie brałem lekcji u znanych muzyków marząc o poważnym profesjonalizmie. Wtedy marzyłem, że moja pasja będzie moim najważniejszym zajęciem życiowym, będzie moim natchnieniem, da mi siłę, piękność i przyniesie sukces, stabilną sytuację finansową.

Później po wyjściu z teatru muzycznego, w okresie gdy rozwał się Związek Radziecki i powstawał nowy ustrój - niezależna demokratyczna Gruzja założyłem własną spółkę i wtedy gdy mało komu były wiadome pojęcia "manager", "Producer" prowadziłem swój program muzyczno-humorystyczny na Wielkiej sali Filharmonii (obok której, jak wspominałem, urodziłem się), przyczyniłem się w pewnym stopniu do stworzenia w Gruzji szow-biznesu.

Dalej ukończyłem Wyższą Szkołę menadżerów w dziedzinie sztuki, wydział filologii Państwowego uniwersytetu w Tbilisi (nie mówiąc o kursach choreograficznych gruzińskiego narodowego tańca), Byłem doktorantem w Instytucie Literatury Gruzjińskiej Akademii nauk Gruzji.

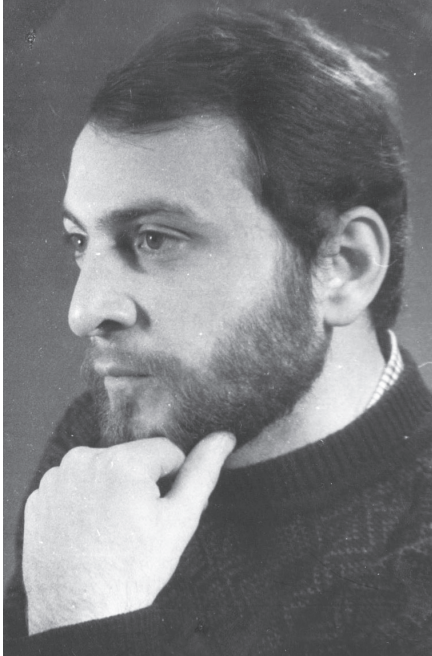
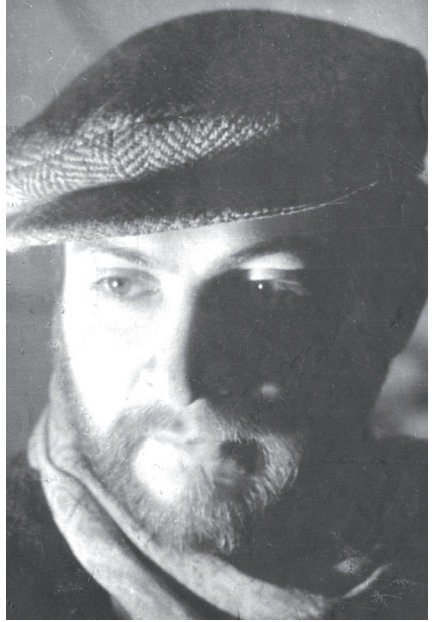
Również pisałem wiersze i opowiadania i czasami wydawałem małe zbiory.

W ostatnich latach moja poezja była przetłumaczona na język polski i razem z moją biografią została przedstawiona na jesienną antologią poezji w Warszawie.

Tym razem przed wami jest przedstawiony zbiór moich ulubionych wierszy (opublikowane i nieopublikowane) co jest ukoronowaniem mojego życia i trzydziestoletniego pisania.

Życzymy państwu przyjemności.

**Baczo Gitareli
Muzyk i Pisarz**

„იანვარივით სუფთა ვარ...“

სამი ათეული წლის წინ თბილისის ერთ-ერთ ბიბლიოთეკაში ლიტერატურის მოყვარულთა წრე დავაარსე, სადაც უმეტესწილად მოზარდი ახალგაზრდობა იკრიბებოდა.

ლიტერატურის მოყვარულთა წრეში იკითხებოდა საკუთარი ლექსები და მოთხრობები, იმართებოდა კამათი და საუბრები ლიტერატურის შესახებ. ერთი სიტყვით ახალგაზრდობა იკმაყოფილებდა ლიტერატურის სიყვარულის მოთხოვნილებას. კამათობდნენ ლექსის რითმის, რიტმის და მუსიკალობის შესახებ. იყო ერთმანეთის შემოქმედების გაცნობა. მათ შორის ჩანდა ერთი ახალგაზრდა, რომელიც უფრო აქტიურობდა და თვალში გზვდებოდა, ცდილობდა რაც შეიძლება მეტი მოესმინა, თავისი ლექსი წაეკითხა და შეკითხვებიც ბევრი დაესვა. ეს გახლდათ ბაჩო გიტარელი (ამჟერად ფსევდონიმით მოვიხსენიებ).

მერე, დროთავეითარებაში წრემ შეწყვიტა არსებობა და ახალგაზრდებმაც ცხოვრებაში თავისი ადგილი მონახეს.

გავიდა ხანი და ჩემი სახლის ტელეფონით ერთი პიროვნება შემეხშიანა, რომელმაც მამცნო, რომ იგი ჩემი ლიტერატურული წრის ყოფილი წევრი იყო და მეპატიჟებოდა თბილისის ერთ-ერთ თეატრში მისი ლექსების კრებულის პრეზენტაციაზე. რა თქმა უნდა, როცა შევხვდი მისი სახე აღვიდგინე. ეს კაცი, უკვე ზრდასრული და ცხოვრება გამოვლილი ბაჩო გიტარელი გახლდათ.

მისმა წიგნებმა დამაინტერესა. შემდეგ ჩვენი ურთიერთობა აღსდგა და აი, ახლა ხელთა მაქვს მისი ლექსების ჯერ დაუბეჭდავი კრებული და ვფიქრობ, რომ იმ წარსულ წლებს ფუჭად არ ჩაუვლია. **იგი კარგი ლირიკოსი პოეტია**, რომლის ლექსებიც შესანიშნავ შთაბეჭდილებას შეუქმნის მკითხველს (სადაც მისი ცხოვრების მანიშნებელი სტრიქონები ძალზედ ბევრია).

მისი ლექსები გულწრფელობის მაგალითია, თუმცა დიდი სევდა და დარდი იგრძნობა, მაგრამ ოპტიმიზმის საკმაო სტრიქონებიც გვხვდება.

როგორც ვთქვი, ბ. გიტარელი უფრო ლირიკოსი პოეტია. მის მრავალ სატრფიალო ლექსებში განვლილი ახალგაზრდობის დღეების ნოსტალგია ჭარბობს. აწუხებს სამშობლოს ბედი, მისი მთავარი სიყვარული პოეზიაა და უნდა ავლნიშნოთ, არანაკლებ ეტრფის გიტარას, რომელიც ისევე უყვარს, როგორც მისი

ცხოვრების მიზანი ქართული პოეზია.

გიტარის სიყვარულმა მისი ცხოვრება მთლიანად შეცვალა. უნდა აღინიშნოს, რომ ბაჩო თბილისის კონსერვატორიის სამუსიკო სკოლაში სწავლობდა ვოკალის განხრით, თუმცა ცნობილ მუსიკოსებთან, კერძო გაკვეთილების მეშვეობით ეუფლებოდა გიტარაზე დაკვრას. ამიტომაც არის, რომ ბაჩო წერს: **„გათენდა უკვე სრულიად, უკვე რალა დროს ძილია, სასმისი შევსებულა, გიტარა აწყობილია“**. ლექსმა და გიტარამ სრულიად შეცვალა მისი ცხოვრება: **„მორჩეს რამე, რომ მტკივა, შენს გარეშე ძნელია, უკვე ერთად მოვდივართ, ოცდახუთი წელია, ხარ ზეთის გამოვონება, ჩემი აზრით გენია, შენს გარეშე ცხოვრება, ვერც წარმომიდგენია“**. ასეთსავე აზრს იმეორებს ლექსში „გიტარის კურსები“. მაგრამ პოეტი პოეზიის გარეშე ვერ ცოცხლობს, მას საკუთარი ლექსის სტრიქონები „მოფრენილი“ ჰგონია, ამას, როგორც ლექსი გვამცნობს, კროს-ვორდით ავსებს სტრიქონებს, მოფრენილი სიტყვებით ალავებს აზრებს და ამბობს: **„განმარტებას თუკი ითხოვს, ჩემი ლექსის რითმები, კროსვორდით ვავსებ სტრიქონს, მოფრენილი სიტყვებით“** („ჩემი ლექსი“). მას სურდა თავისი ლექსებით მოეხიბლა ხალხი, „დაეპყრო მწვერვალები“, მაგრამ „ვერ დაიპყრო“, სურდა „რალაც ახლის პოვნა, მაგრამ არ გამოვიდა“, წერს პოეტი. მიუხედავად ამისა, იგი გულს არ იტეხს, რადგან მისი ლექსები ერთმა პოეტმა გულწრფელად შეაქო და უთხრა, რომ მან არ უნდა შეწყვიტოს წერა, რადგან: „კარგი პოეტი ხარო, მითხრა კარგმა მწერალმა“. ლექსი: „პოეტის წოდება“.

მიუხედავად ამისა, როგორც უკვე აღვნიშნეთ, მის ლექსებში ბევრი სეველა და წუხილია, უიმედობა, პესიმიზმი და ზოგჯერ სასოწარკვეთამდე მისულ პოეტს თავის მოკვლასაც კი უფიქრია: **„რადგან მელოდა იქ ბავშვობა, დრო არ იცდიდა, მე გადავწყვიტე გადახტომა, ვერის ხედიდან“**. ანდა: **„კარგს აღარაფერს ველი, ვითვლი წუთებს და წამებს, იქნებ მომკიდოთ ხელი, იქნებ მიშველოთ რამე“**.

იგი მძაფრი გრძნობების და თავგადასავლების მოყვარულია, სხვადასხვა ქვეყნების კულტურათა და ხელოვნების დამფასებელია. ამ შთაგონებით შეიქმნა ლექსები: „კიევი“ და „პოლონეთს“. აღსანიშნავია ის ფაქტიც, რომ ამ ბოლო დროს მისი ლექსები ითარგმნა პოლონურ ენაზე და მოათავსეს ვარშავის 2013 წლის საშემოდგომო პოეზიის პოლონურ ანთოლოგიაში

„...jakie twoje imię?“.

მისი მრავალი ლექსი განვლილი ბოჰემური ცხოვრების გამო-
ძახილია. მას ბევრი ლექსი აქვს მიძღვნილი ქართულ ლენინოსა
და ქართული სუფურისადმი. ამ მხრივ აღსანიშნავია ლექსები: „მე
კნიაზი ვარ“ და „საფერავი“.

იგი ერთ დროს სცენაზეც იდგა. მას ახსენდება თბილისის
დიდი საკონცერტო დარბაზი, სადაც მრავალი მუსიკალურ-იუ-
მორისტული გასართობი შოუები გაუმართავს და ასევე თბილი-
სის მუსკომედიის თეატრი, სადაც მან მრავალი სინარულის
დღეები განიცადა: „ბალერინა“ და „მუსკომედია“. **„ჯერ კე-
რაფერს შევადრი, კვლავაც ერთადერთია, დამესიზმრა თეატრი,
ჩემი მუსკომედია“.** – წერს პოეტი.

მიუხედავად ყველაფრისა პოეტი მაინც ოპტიმისტია: „არ
გეგონოთ თავი მოვიკლა, იცოდეთ არ ვარ უკან დამხვევი, მე არც
სიცოცხლის, არც სიკვდილის არ მეშინია“.

პოეტი შეყვარებულია თავის ქალაქზე, მასზე ფიქრობს, გან-
იცდის მის ავ-კარგს. გული სტკივა, როცა ქალაქის იერი
იცვლება ისე, რომ კარგავს ძველ სახეს: „ნუ წამართმევთ ამ
ქალაქის კოლორიტს, ჩემი წილი თბილისი ხომ ჩემია“.

ბოლო წლებში მას ჩვევად აქვს, ყოველ მის დაბადების დღეს
ახალი ლექსი მიუძღვნას და მცირე ზომის ლექსების წიგნი და-
ბეჭდოს. ასეთებს მიეკუთვნება ლექსები: „რვა დღეში – ექვსში,
იანვარს“, „ორმოცდასამ ექვს იანვარს შევცქერი“, „დღეს ჩემი
ექვსი იანვარია“ და სხვა.

ბაჩოს ძირითადი თემა, მაინც სატრფიალო ლირიკაა. მისი
ბევრი ლექსი სიყვარულს უძღერის, გრძნობას, რომელიც მთე-
ლი ცხოვრება თან სდევს ადამიანს, მისით ცოცხლობს და
არსებობს. ასეთებია: „ენძელები შენია“, „მიყვარხარ ძალიან“,
„სალამომშვიდობისა“, „სანამ“, „ლურჯთვალეზა“, „უსათაურო –
**„ჩანს ცხოვრებას კენტად ვტოვებ, არ ვიცი რა ვიღონო, რადგან
ცხადში ვერ გიპოვე, უნდა გამოვივინო“** და სხვა მრავალი.

ბაჩო უკვე მრავალი, ლექსების მცირე ზომის კრებულების
ავტორია. ჩემს წინ არის კიდევ ერთი, რომელსაც თავად, მისი,
თითქმის ნახევარ საუკუნოვანი ცხოვრების რჩეული დაარქვა და
ვფიქრობთ ეს წიგნიც ისეთივე სასიამოვნო საკითხავი იქნება,
როგორც სხვა დანარჩენი. მკითხველს კარგი და სრული წარ-
მოდგენა ექნება მის მშვენიერ შემოქმედებაზე.

დასასრულს, მინდა კიდევ ერთი ლექსის სტრიქონები მოვ-

ინბო, სადაც იგი თავისთავს ანასიათებს. აქ სულ სხვა სათაური აქვს, მაგრამ მე მას „ავტოპორტრეტს“ დავარქმევდი: „**მერე რა მოხდა თუ დავალ, კვლავ მარტოდმარტო ეული, იანგარივით სუფთა ვარ, მარტივით გადარეული**“. ეს ლექსი სრულად გვიხატავს ავტორის სახეს, მის შინაგან ბუნებას. მე მას ვუსურვებ ჯანმრთელობას და შემოქმედებით წარმატებებს, რათა მრავალჯერ გაეხარებინოს მკითხველი თავისი ლექსებით.

ჯემალ ჭელიძე
მწერალი, მთარგმნელი, დრამატურგი,
ფილოლოგიის მეცნიერებათა დოქტორი

I AM A PURE LIKE A JANUARY

I established literature lovers circle three decades ago in a one of the library of Tbilisi. There mostly were gathering youths.

They read their poems and stories, were held debates and conversations about literature. In short they satisfied their love of literature. They were debated about rhythms of poems, musicality of verse. They were introduced to each other's creative work. Among them there was one young man, who was more active, than others, he was tried to ask more questions, to read his own poems. He was Bacho Gitareli.

Throughout the time, the circle ceased existence. The youths found their place in their life too.

Time has passed, when there was a call in my telephone. Someone told me that he was a former member of my circle of literary. He was invited me in his presentation, which was held in one of the theatre of Tbilisi.

Of course when I met him, I recognized him. He was aged and reliable Bacho Gitareli.

I was interested in his books. After that our relationship resumed and now I have his not yet printed collection of poems, and I think that the past years were not wasted. He is a good lyricist poet. His poems impressed to readers a lot. (In his poems, there are a lot of details about his life)

His poetry is a true example of sincerity, however, they are filled with a great sadness and sorrow, but also there are lines of optimism too.

As I already mentioned, B. Gitareli is much more lyricist poet. In his romantic poems, there are a lot of nostalgia of youth days. He is worried about the fate of his motherland. Also I have to mention that he is fond of guitar as well. His main aim of life is a guitar as well as a Georgian poetry.

His love of guitar has changed his life completely. It should be mentioned that, Bacho studied at the music school of conservatory, at the specialty of vocal, though he was studied to play guitar with private lessons. That is why, Bacho write: *«It's dayshine broad, For sleep- no room. The glass is full, The guitar is tuned.»*

Poetry and guitar changed his life totally: *«It's much too hard Without you to treat a sore, Into married life we set Twenty five years ago. Made perfect, Are you God's creation, In my view-a genius. I live away from you I deem to be incredible.»*

He repeated the same idea in his poetry: «courses of guitar». But Poet can not live without poetry. He think that these poems are filled with words « flied from someway'. He filled his poetry with these words: *«When my rhymes Require notes Like crossword, up I fill the lines With words.»*

He wanted to attractive people with his poetry, «to conquer the peak», but he «could not conquer», he wanted to find something new, but it did not work» wrote the poet. Nevertheless, he did not break his heart. One poet praised him and told him that he had not to cease the writing. «You are a good poet, told me one good writer» Poetry: «poet's dignity»

Nevertheles, as we already mentioned, there were a lot of sadness and sorrow in his poetry, Hopelessness, Pessimism, sometimes he had even thought to commit a suicide: *«Breezed from muse, By childhood was I awaited, And the minutes flew like mad, So my mind I made up To jump from Vere Dridge. or: « O I feel down in the dump! And aware am I of minutes, Somebody, have me out of it! Somebody help me, please!»*

He is a lover of adventure and strong feelings, he appreciates the culture and art of different countries. The lyrics were inspired by it: «Kiev» «Poland». His poetry was translated into polish language recently and they were placed in the anthology of Autumn Polish poetry of Warsaw, in 2013 year. « ... jakie twoje imie».

Many of his poems are the echo of bohemian past life. He has a lot of poems dedicated to Georgian wine and Georgian «Supra». It concerns his poetry «I am a Duke» and «Saperavi»

At one time he was at the stage too. He remind Tbilisi concert hall. Where he held a lot of musical and Humorous, entertainment shows, and also Tbilisi Musical Comedy Theatre, where he spent a lot of happy days: «Ballerina» and «Musical Comedy»: *“To nothing similar can I compare This genre unique, Yesterday night, a dream I had Where I act in the musical comedy»*

Despite all of this, poet is still optimist: **«Do not you think, that I am going to commit a suicide, I am not going to retreat, I am not afraid neither of my life, nor the death»**

The poet is fall in love with his country, he worries about its good and bad. He is disappointed about the changes that were held to the country. That the country lost its face: «Do not loss the appearance of the country. My share Tbilisi is mine.

He has a habit to dedicate a new poem to his each birthday and o published a small book of poems. Poems like these are: eight days in six, to January» «I look at forty-three six January», «Today is my six January» and other.

The main theme of Bacho's work is a lyric. His lots of poetry are about a love, feeling that accompanied to a man all their entire life. Here they are: "Snowdrops are yours", "I love you so much", "Good evening", "Before", "Blue eyes" "Untitled" - **"I tend to leave this world in loneliness, Which way to take I know not, Since in real life to find I couldn't On my fancy must I draw."**

And many others.

Bacho already is an author of a many poems, a small collection of poems. Now here is one more book, which he called selected work of his half century of life. And we think that this book would be such pleasant to be read as other ones.

At the end, I want to bring a line from his one poem, where he characterizes himself. This poem has the other title, but here I called it "self-portrait": **"O not a big deal When alone you walk on earth; Like January pristine I feel, And crazy like March I am."**

This verse fully describes the author's inner nature. I wish him health and success in creativity, to bring joy to his readers by his poems.

Jemal Chelidze
Writer, translator, playwright,
Doctor of Philological Sciences

ღამფვიღება

მოვა, მოვა, ის ღღე შენ, რომ მოელი,
მოვა, მოვა, ის წუთი და საათი.
მოვა გულის ფეთქვა დაუდგრომელი,
მოფრინღება თეთრი მტრედი ბარათით.

იფურჩქნება მოციმციმე ვარღები,
სიყვარულის გრძნობის წესი, აღათი.
მოიშორე ყოველგვარი ღარღები,
გაგაღვიღებს ის წუთი და საათი.

1987 წლის სექტემბერი,
თბილისი

თხოვნა

მოდის გრძნობა მხურვალე,
სიყვარულის ფერად.
ამაფეთქებს სულ მალე,
შენი თვალთა მზერა.

და გაფროთხიღებ ახლავე,
აქ ნუ უშვებ ღუზას.
მომერიღე არ გახღე,
ჩემი ღექსის მუზა.

1988 წლის იანვარი,
თბილისი

* * *

გუშინ მართლაც განუწყვეტლივ თოვღა,
მოდოღა ფიქრთა ფიქრი ისევ.
გული შენს თავს მოუთმენღად მთხოვღა,
გული შენსკენ მოდოღა მყისვე.

და გეღოღი მოხვიღოღი ციღან,
მოჰყვებოღი იმ ფრთათეთორა ფიფქებს.

მაგრამ არც იმ დათოვლილი გზიდან,
არსად ჩანდი და მიკლავდი ფიქრებს.

დღესაც ისევ ლაღად ბარდნის თოვლი,
მაგრამ მაინც არ ჩანხარ და შორს ხარ.
დღესაც ისევ გელოდები თრთოლვით,
გელოდები, ალბათ მაინც მოხვალ.

1988 წლის იანვარი,
თბილისი

კოდალას

ხეებს თავი დაანებე,
მეტს ნუ დაიგვიანებ.
თორემ რჩება სიბინძურე,
ბევრს, რომ კარგი ჰგონია.

და თავიდან, ჩემი თხოვნით,
ასეთ ადამიანებს.
გამოუღე ის აზრები,
რაც, რომ არასწორია.

1988 წლის ივლისი,
კომინიოვი

დასკვნება

ზღვის ტალღები ქვიშის კოშკებს აშენებდა,
ამ კოშკების ლაბირინთში დავიბენი.
როცა ნაზად, მწვანე თვალებს ამშვენებდა
მომღიმარი, სახე ღია ყავისფერი.

დამიჯერე, ეს არ იყო გატაცება,
დამიჯერე, მართალს ვამბობ ღმერთი-რჯული.
ვერ დავმალე და გამოვთქვი აღტაცება,
როცა გნახე მზის სხივებით გარუჯული.

თითქოს ეხლაც ტალღებიდან იცქირები,
რა კარგია იმ წუთების გახსენება.

მოდავეთი, კომინიოვის ოპერისა და
ბალეტის ეროვნული თეატრი

Moldova, The National Opera and Ballet
Theatre Chisnau

რა ლამაზად მოგხდენოდა მზის სხივები,
რა ლამაზად მოგხდენოდა დასვენება.

1999 წლის 16 აგვისტო,
თბილისი

არ მინდოდა

არ მინდოდა, შენთან მოსვლა არ მინდოდა,
თუ მოვედი მაპატიე, ბოდიში.
სულ დაკარგე ყველაფერი რაც კი მქონდა,
გული დაჭკნა სიყვარულის ლოდინში.

დღეს დღე მიჰყვა, კვირას კვირა,
წლებს კი წლები,
სიყვარული დამეშალა ფერებად.
ჩამეკეტა მისასვლელი ყველგან გზები
და ამიტომ გულს აღმური ედება.

სადირკველში ჩაიშალა ჩემი ოდა,
სული ბორგავს გადარჩენის ლოდინში.
არ მინდოდა, შენთან მოსვლა არ მინდოდა,
თუ მოვედი მაპატიე, ბოდიში.

2002 წლის 5 ნოემბერი,
თბილისი

ოცდათხუთმეტი

დღეს შემახსენა გულმა,
ამბები ახალ-ძველი.
როგორ მოვიდა ჩუმათ,
ოცდათხუთმეტი წელი.

ვიხსენებ წარსულს – ჰოდა,
იმ დროს, სამოცდაცხრაში,
როცა ბარდნიდა, თოვდა,
დავბადებულვარ მაშინ.

თეთრი სამოსი ეცვათ
ხეებს – ეს როგორც წესი.
ღიახ, მინდოდა მეთქვა,
იყო იანვრის ექვსი.

მას შემდეგ დღეებს დღენი,
თვეებს კი წლები მიჰყვა.
ბევრჯერ დავძლიე სენი,
ბევრჯერ მიმუხთლა სიტყვამ.

იღბალს ბოლომდე ვენდე,
მაგრამ ვემსგავსე ხიზანს
და სამწუხაროდ დღემდე,
ვერ მივალწიე მიზანს.

შემოქმედს ვცემდი თაყვანს,
მთელი არსით და გონით.
გიტარის ჰანგებს ჰაჰყვა,
გაუხედნავი ღრონი.

2004 წლის იანვარი,
თბილისი

იმ დღეს

ცას ვარსკვლავთა ამქარი,
დაჰყვებოდა ხატებად.
იმ დღეს რალაც სხვაგვარი,
იყო გამონათება.

იყო რალაც ნაზი და
საიდუმლო სერები.
ღრუბლებამდე აზიდა
ცისარტყელამ ფერები.

ზეცა ორად გაიყო,
ღრომ დაიწყო ანცობა.
მეც არ ვიცი რა იყო,
იმ დღეს ჩვენი გაცნობა.

იმ დღეს რაღაც ხვთიური,
დავინახე ზმანება.
არაამქვეყნიური
კრთოდა გამოცანებად.

იმ დღეს ძალა ბუნების,
გრიგალს გადაელობა.
ქვეყნის გადაბრუნების
დავინახე მცდელობა.

არ ვიცი რა მომეღის,
ხვალ ან ზეგ რა იქნება.
აღბათ ირგვლივ ყოველი,
ზღაპრად გარდაიქმნება.

ბევრი რამის არ მჯერა,
ბევრიც ქრება უკვალოდ.
სხვა რა ვითხრა ამჯერად –
... მომეწონე უბრალოდ.

2004 წლის 5 სექტემბერი,
თბილისი

ავათა ვარ

მელანდება შენი სახე,
ბნელში ფერად მინებად.
ავათა ვარ, დღესვე მნახე,
ხვალ გვიანი იქნება.

განშორების ჟამი დგება,
ჩუმი სევდა–გოდებით.
ახლა არვინ მეკითხება,
ველარ დაგელოდები.

ნუ გადგები ახლა განზე,
დღეს მოველი შენდობას.
და გპატიობ პაემანზე,
ყველა მოუსვლელობას.

თან წამყვება შენი გული,
სითბო შენი ხელების.
ჩემს ლოგინზე დაფრქვეული,
სურნელება ცრემლების

ვეჭიდები მკვდრეთით სულებს,
სუნთქვა მეკვრის და ბოლოს –
ავათა ვარ, მინახული,
დარდი არ გამაყოლო.

Jestem daleki

Twoja twarz blisko, nade mną,
Prezede mną, zawsze i wszędzie.
Jej światło rozprasza ciemność
Dziś. Jutro za późno będzie.

Chyba się pożegnać pora,
Gorzkie będzie to rozstanie.
Nie pytaj mnie dziś o wczoraj,
To zbyt trudne jest pytanie.

Lepiej może zostać dzisiaj
Choćby po to, by wybaczyć.
Ja ci też wybaczam w myślach
Bo nie może być inaczej.

Zawsze we mnie pozostanie
Ciepło twoich rąk i serca.
Ocałi cię moja pamięć,
Zawsze będziesz w moich wierszach.

Puste wszystkie są wieczory.
Oddech to powoływany potok.
Zostań jeszcze, jestem chory,
Nie zmuszaj mnie do tęsknoty.

2005 წლის 3 იანვარი,
თბილისი

სახლი №29

ნიკო ფიროსმანიშვილს

თბილისში იყო, თბილისმა ტანჯა,
თბილისს უძღვრა ფერთა გამაში.
არ დაიშურა შრომა და გარჯა,
მაგრამ წაავო ბედთან თამაში.

ტივზე ფიალით თუ არ გინახავთ,
ყარაჩოხელის თქმული დარდები.
მისმა მუშამბამ შემოგვინახა,
ძველი თბილისის ჩანახატები.

ის კოლორიტი იყო წოდებით,
იყო ქალაქის სულის მკვებავი.
გარეუბნებში გაიგონებდით,
მოდის ნიკალა, ჩვენი ძღვებავი.

არ ღირსებია მხატვრის „მანდატი“,
ეკალბარდიან გზებზე უვლია.
ვით მისი ყოფა, მისი ნახატიც,
მზეს და სინათლეს მოკლებულია.

იგი ამბობდა: ძმებო რაც არი,
ქალაქის ცენტრში ხის სახლი დავდგათ.
სახლში მაგიდა, ზედ სამოვარი,
იქნება კარგი, ლამაზი, სადა.

იქ შევიკრიბოთ, ჩაი დავლიოთ,
ხელი ავილოთ სხვათა წყენაზე.
თუნდაც გვერდიგვერდ შევხვდეთ ალიონს
და ვისაუბროთ ხელოვნებაზე.

მაგრამ ამაოდ ილლიდა ენას,
ხმა უფერულად მიდუღუნებდა.
ქალაქის, ვითომ მაღალი ფენა,
არად ავდებდა, ფუნჯს უწუნებდა.

ხშირად ნახავდით დარში, ავდარში,
მარტოს, ნამთვრალევს, ძღვრიე თვალებში,

სამიკიტნოში, ღვინის სარდაფში,
ორთაჭალის თუ ვერის ბალებში.

მის გულში იყო მუდამ ავღარი,
სხეულს სამოსი ძლივს უფარავდა.
ისედაც სუსტი, ისეც გამხდარი,
ბოლოს სულ გახდა, დაჩანჩაკადა.

დაუძლურებულს ყველა ამბავში,
მხოლოდ სწყალობდა მშობელი მიწა
და მალაკნების ქუჩის სარდაფში,
ცივ იატაკზე სამი დღე იწვა.

ორმა მნახველმა შემთხვევით, წამში
ხელთ აიყვანეს ძლიერ მცივანი.
ეტლი მიჰქროდა „არამიანცში“,
მაგრამ ვაი, რომ იყო გვიანი.

გზა აიარეს ციცაბო, რთული,
თითქოს ქალაქმაც ფერი იცვალა.
საავადმყოფოში მიიმედ მისული,
დღენახევარში გარდაიცვალა.

ამაზრზენია ეს, რომ ასეა,
დღესაც არ ვიცი, რომელ პლატოზე,
მისი საფლავი კუკიაზეა
თუ პეტრე-პავლეს სასაფლაოზე.

ქალაქს კვლავ ახსოვს კაცი ეული,
ახსოვს ქმედება მისი გონების.
ერთ სასტუმროსთან გაჩერებული,
ვარდებით სავსე ფაიტონები.

ასე დასრულდა ბედი მხატვრისა,
როცა მთელ ქალაქს გული სწყდებოდა
ის მარგარიტა, მისი აქტრისა,
სიყვარულს სულ სხვას ეფიცებოდა.

მისი სახელი მაინც შევიდა
ისტორიაში უჩუმრად, სადად.

სიცოცხლეში, რომ ბედს იწყევლიდა,
სიკვდილის შემდეგ კვლავ დაიბადა.

დიახ, ეს ხალხის სიყვარულია,
სიკვდილის შემდეგ თუ იბადები.
რა ვქნათ, ასეთი კონტრასტულია,
ჩვენი ცხოვრების ინტეგრალები.

2005 წლის ნოემბერი,
თბილისი

„კნიაზი“

მე „კნიაზი“ ვარ და ოდნავ მთვრალი,
ირგვლივ მღერიან ლამაზ არიებს.
კარგი ღვინისკენ მიმირბის თვალი,
ბერე რა მოხდა თუ კი დავლიე.

მე „კნიაზი“ ვარ და ოდნავ მთვრალი,
ფერთა გამაში კრთება თვალები.
რა ვქნა თუ მიყვარს ლამაზი ქალი
და მის არსებას ვეთაყვანები.

მე „კნიაზი“ ვარ და ოდნავ მთვრალი,
ღრო კი ნელ–ნელა გადის წუთებად.
მე არვინ მინდა მოსული ძალით,
თავისით მოვა, ჩამეხუტება.

მე „კნიაზი“ ვარ და ოდნავ მთვრალი,
გთხოვთ დაიოკოთ ყველამ ნერვები.
ღამენათევი და ცოცხალ–მკვდარი,
ალიონს ფეხზე შევეგებები.

მე „კნიაზი“ ვარ და ოდნავ მთვრალი
და მაქვს საკმაოდ მძიმე დარღები.
ამოვარდება მძვინვარე ქარი
და იქ, ღრუბლებში დავიკარგები.

მე „კნიაზი“ ვარ და ოდნავ მთვრალი...

2006 წლის 7 ივლისი, ღამის 2 საათი,
თბილისი

მერე რა მოხდა

მერე რა მოხდა თუ დავალ,
კვლავ მარტოდ-მარტო ეული.
იანვარივით სუფთა ვარ,
მარტივით გადარეული.

O not a big deal
when alone you walk on earth:
Like January pristine I feel,
And crazy like March I am.

მერე რა მოხდა თუ დღემდე,
არ გამიმართლა ცხოვრებამ.
რა მოხდა თუკი ვერ შევძლე,
სამოთხის გამოგონება.

მერე რა მოხდა თუ შენი,
აღერსი მე არ მეღირსა.
უკვე ხომ ვერას ვუშველი,
მაგრამ კვლავ მჯერა ბედისა.

მერე რა მოხდა თუ დავალ,
კვლავ მარტოდ-მარტო ეული.
იანვარივით სუფთა ვარ,
მარტივით გადარეული.

2007 წლის ოქტომბერი,
თბილისი

სამსჯავროზე საიქიოში

მე მოვკვდი გუშინ, ეშმაკს ერგო ჩემი კალამი
და ჩემი სული მტრედმა ცისკენ წაიღო წამსვე.
იქ, საიქიოს მოვანსენე ლექსად, სალამი
და იმ წუთშივე პოეტების მხარეზე დამსვეს.

ეს რა ვიხილე, ხელოვანთა კორიანტელი,
მათ რიგ-რიგობით უძღეროდა ნანას სიო და
რომელი ერთის ჩამოვთვალო გვარი, სახელი,
გალაკტიონი ჭიქას სწევდა, გვერდი სტკიოდა.

იქეთ ტერენტი მისტიროდა ტანჯულ ცხოვრებას,
აქეთ ტიციანს უყვებოდა რალაცას პაოლო.
ტატოს მერანი იჩქაროდა გამოქროლებას,
ლადო კუთხეში ლექსს ამბობდა „ლამაზო ქალო“

მე ვიცოდი, რომ ლომკაცები უნდა მენახა
და შემხვდებოდნენ დიდი გულით ვგრძნობდი
სუყველა.

იქეთ შარვაძემ დამიძახა – მამო, შენც აქ ხარ?!...
მითხრა და ქართლოსს „თამუნია“ ჩამოუძღერა.

სოსო გრიშაშვილს მოღერებით თავი ეჭირა,
ბევრი ვიცანი მის გვერდით და ბევრიც ვერ ვიცნე.
მინდოდა ერთი, ქალაქურად კარგად მეტირა,
იქ, სიცოცხლეში ზოგიერთი, რომ ვერ გავიცნე.

ირგვლივ სუფევდა ხეთაებრივი მოხვრა და მიხვრა,
თითქოს კიდევაც მიხაროდა, კიდევ ვგოდებდი.
ჭალარა კაცმა ბოლოს კრძალვით ადგა და მითხრა –
აბა დაიწყე მოყოლო რისთვის მოხვედი.

მეც სადღეგრძელო წამოვიწყე, ცოტას ვღელავდი,
დავიწყე იმით, რომ ცხოვრებამ არ გამიმართლა.
ყველას თვალები უწიოდათ თითქოს ფერადი,
ცვილის ფიგურებს, რომ ჩამოკრავთ
ქცეულებს სანთლად.

თითქოს ვიდექი სამსჯავროზე, გულიც გათავდა,
ვემსგავსე რვეულს, სუფთა რვეულს უქმად
გადაშლილს.
ამ ჩვენს შეკრებას მოშორებით ვილაც ხატავდა,
ნიკალას ჰგავდა უსათუოდ, ფიროსმანაშვილს.

ღიან, მე გეტყვით პატროსნად გავლიე დრო და
ბინძურმა ყოფამ აიღო და წამს მომიცილა.
სხვა არ გინდაო, – გამაჩერეს, გაეჩერდი, ჰოდა
ზოგში ცრემლები გადაიქცა სიმწრის სიცილადა.

მერე მომაპყრეს საიდუმლო მღუმარი მზერა,
ეჰ, არ ყოფილა ლომკაცებთან შეყრა ადვილი.
– იყავი ჩვენთან, ერთნაირი გვაქვს ბედისწერა.
მიტხრეს და იქვე მიმიჩინეს გვერდით ადვილი.

უცებ გაიხსნა ცა, ვარსკვლავნი გადაიყარა,
უცხო მნათობი გამობრწყინდა თვალთა არეში.
გვერდით გამოჩნდა სანუკვარი ჩემი გიტარა
და გადავედით უსასრულო დროის მხარეში.

მე მოგკვდი გუშინ, ეშმაკს ერგო ჩემი კალამი
და ჩემი სული მტრედმა ცისკენ წაიღო წამსვე.
იქ, საიქიოს მოვანსენე ლექსად სალაში
და იმ წუთშივე ხელოვანთა მხარეზე დამსვეს.

2008 წლის 17–24 აპრილი,
თბილისი

გიტარა აწყობილია

გათენდა უკვე სრულიად,
უკვე რაღა დროს ძილია,
სასმისი შევსებულია,
გიტარა აწყობილია.

It's dayshine broad,
For sleep - no room.
The glass is fall,
The guitar is tuned.

2008 წელი,
თბილისი

იქნებ

კარგს აღარაფერს ველი,
ვითვლი წუთებს და წამებს.
იქნებ მომკიდოთ ხელი,
იქნებ მიშველოთ რამე.

O I feel down in the dump!
And aware am I of minutes,
Somebody, have me out of is!
Somebody, help me, please!

2008 წლის თებერვალი,
თბილისი

ენაქლები უენია

თითქოს ყველგან შენ ერთს გხედავ
და დაკარგვა მაშინებს.
მიკვირს როგორ მოგძებნე და
როგორ აღმოვაჩინე.

შენში არის ყველა ფერი,
ხვთით ნაბოძი, ნაფიცვი.
ასე კარგი, მშვენიერი,
რით შეგამკო არ ვიცი.

რას გადარო, მზეს თუ მთვარეს,
ირგვლივ სხივთა ფონია.
შენი ეშხის შემხედვარე,
თავი სიზმრად მგონია.

და იწყება ტრფობის ტური,
ახდენილი ოცნება.
შენში მოსჩანს ზეციური
დროთა გასხივოსნება.

ქათქათა და თეთრგვრემანი,
ხმა ხვთიური, ზმანება.

შენი სახე, შენი ტანი,
გზატავს გამოცანებათ.

თვალეები გაქვს ღია მწვანე,
დაგკრავს ჩუმი გენია.

.....
ენძელები მოგიტანე,
ენძელები შენია.

2009 წლის 3 მარტი,
თბილისი

მიყვარხარ კალიან

ლამაზ და მშვენიერ ცხოვრებას გთავაზობ,
მე შენთვის, იცოდე ყოველთვის მცალაია.
მეტი სხვა რა გითხრა, შენ ჩემო ლამაზო,
მიყვარხარ, მიყვარხარ, მიყვარხარ ძალიან.

მეტი სხვა რა გითხრა, რით ავხსნა ყოველი,
შენი კარგად ყოფნა, ეს ჩემი ვალია.
მეც შენგან ასევე სიყვარულს მოველი,
ამიტომ კვლავ გეტყვი, მიყვარხარ ძალიან.

მე თუ ვარ შეშლილი და კვლავ დაბნეული,
მსურს კარგად იცოდე, ეს შენი ბრალია.
დღეიდან ვიცი, რომ აღარ ვარ ეული,
ველარ ვძლებ უშენოდ, მიყვარხარ ძალიან.

ოცნების კოშკები ჩემს სულში აიგო,
მე ვისაც ვეძებდი შენში ის ქალია.
კვლავ გეტყვი ათასჯერ, რომ ყველამ გაიგოს,
მიყვარხარ, მიყვარხარ, მიყვარხარ ძალიან!

2009 წლის 15 მარტი,
თბილისი

თბილისური

ძველ აივნებს ველარ ვხედავ,
გვიანია აწ უკვე.
გადავდივარ ქუჩაზე და
ერთი აზრი მაწუხებს.

შემომყურებს რელსი გზიდან,
როგორც ძველი ვირუსი.
საით გაქრა ტრამვაი და
თუნდაც ტროლეიბუსი.

სად წავიდა თუნდაც ძველი,
ქალაქური იერი.
დავდივარ და არას ველი,
ხან სუსტი, ხან ძლიერი.

უნდა ითქვას რაც არ ვარგა,
წვენი „ჯობნის“ საფერავს.
არ მივტირი ძველ დროს მაგრამ,
არც ახალის არ მჯერა.

თავს მახსენებს თითქოს წლები,
იქნებ დროის ნაკლია.
პროსპექტს ჩუმათ მივუყვები,
თითქოს რაღაც მაკლია.

2009 წლის მაისი,
თბილისი

25 წელი

გიტარას

მორჩეს, რამე, რომ მტკივა,
შენს გარეშე ძნელია.
უკვე ერთად მოვდივართ,
ოცდახუთი წელია.

ხარ ხვთის გამოგონება,
ჩემი აზრით გენია.

შენს გარეშე ცხოვრება,
ვერ წარმოძიდგენია.

It's much too hard
Without you to treat a sore,
Into married life we set
Twenty five years ago.

Made perfect,
Are you God's creation,
In my view -
a genius.
To live away from you.
Ideem to be incredible.

სხვა რა გითხრა ბატონო,
რასაც ვამბობ ძველია.
რაც, რომ მარჩენ, მპატრონობ,
მეთექვსმეტე წელია.

გადიდებ და გაღმერთებ,
უნდა გითხრა ამრიგათ.
რასაც ჩემთვის აკეთებ,
ძეგლი უნდა დაგიდგა.

ამ სიტყვებში ნაღდი ვარ,
ვტკბები შენი ყურებით.
ყველგან ერთად დავდივართ,
სცენაა თუ სუფრები.

ვიცი ყოფა რით ფასობს,
ღამდება თუ თენდება.
და ეს ლექსიც ძვირფასო,
შენით გამოქვეყნდება.

2009 წლის 17 ივნისი, ღამის 02:30
თბილისი

გიტარის კურსები

გიტარის კურსს ადევს „ლოგო“,
ჩემი ბრენდი ძველია.
ასე ვცხოვრობ, ვპედაგოგობ,
მეთექვსმეტე წელია.

მომავალ წლებს, კვირებს, ღღებებს,
ვგეგმავ გულით ისევე.
ხვალ დავითხოვ მოსწავლეებს
და სამი თვე ვისვენებ.

ნათქვამი მაქვს თითქოს „ჰობა“,
ხიდს ვახტები ფონებად.
ასე მიდის ჩემი ყოფა,
შემოქმედის ცხოვრება.

აღარ მკითხოთ მეტი როგორ,
ახლაც ერთგან მელიან.
ასე ვცხოვრობ, ვპედაგოგობ,
მეთექვსმეტე წელია.

2009 წლის 29 ივნისი,
თბილისი

* * *

ჩანს ცხოვრებას კენტად ვტოვებ,
არ ვიცი რა ვიღონო.
რადგან ცხადში ვერ გიპოვე,
უნდა გამოგიგონო.

To nothing similar can I compare
This way to take I snow not,
Since in real life to find I couldn't
On my fancy must I draw.

2009 წლის 15 ივლისი, ღამის 02:15,
თბილისი

პასუხი

ცხოვრებას კვლავ კენტად ვტოვებ,
ძალზედ ბევრიც ვიღონე.
მაგრამ დღემდე ვერც გიპოვე
და ვერც გამოგიგონე.

2015 წლის 24 ივლისი,
თბილისი

1969–2069

ფანტაზიებში ბევრ რამეს ვხედავ,
ბევრი აზრებიც ტრიალებს თავში –
საით და როგორ ვიქნები ნეტავ,
ორიათასის სამოცდაცხრაში.

ჩემი ცხოვრების აღსასრულს ვარჩევ,
მკითხველმა ვთხოვ, რომ სწორად გამიგოს.
ნაკლებად ვფიქრობ ცოცხალი დავრჩე,
იქნება ჩემი ძვალიც არ იყოს.

რა ეწერება საფლავის ქვაზე,
მაინტერესებს დროთა ქაოსზე.
სამოცდაცხრაში – ასი წლის თავზე,
ვინ მომაკითხავს სასაფლაოზე.

განგებას რადგან სურდა ძალიან,
დაუკითხავად რადგანაც შემქმნა,
ვფიქრობ, რომ ისიც საკითხავია,
საერთოდ მე თუ საფლავი მექნა.

ასეა, კეთილს ვერაფერს ვხედავ,
არსად არ მოსჩანს არც თეთრი რაში.
საით და როგორ ვიქნები ნეტავ,
ორიათასის სამოცდაცხრაში.

2009 წლის 29 აგვისტო,
თბილისი

მშვენიერი ქალი

პარალელების მინდა გავლება,
საოცრებაა ბუნების ძალის –
მაღალი, ქერა, ცისფერთვალება,
მშვენიერი და ლამაზი ქალი.

თითქოს აზრები მიჰქრიან ცამდე,
აღუწერელი ჩანს მართლაც ენით.
როცა სახეზე ღიმილი დასდევს
და საქმიანი იერი შვენის.

შვენის ასევე, ვიტყვი ამჯერად,
როგორც ვარდს არწევს სიო და ქარი.
თავისებური ქცევის მანერა,
სიტყვის გამოთქმა და საუბარი.

სხვა რა ვთქვა კიდევ, არ ვარ თავნება,
მწვერვალი არის მთის მიუვალი –
მაღალი, ქერა, ცისფერთვალება,
მშვენიერი და ლამაზი ქალი.

2009 წლის 2 ოქტომბერი,
თბილისი

ბალერინა

მინდა გითხრათ თუნდაც იყოს გვიან და
გავისხენო სითბოთი და ალერსით,
რომ თეატრში მუშაობდა, ბრწყინავდა,
მოცეკვავე, გოგო ულამაზესი.

რა ხანია წარსულს კრძალვით ვეხები,
სცენას ფრენდა ხან ნაზი, ხან თავნება.
ამოლტილი ტანითა და ფეხებით,
მომხიბვლელი, ქერა, ცისფერთვალება.

ქეიფებში ღრო ვატარე ჯანმრთელი,
მაგრამ იმ დღეს კვლავ ვიხსენებ გოდებით.
როცა ჩემი გავუმხილე სათქმელი,
მან კი მითხრა – რა ვქნა, მალე ვთხოვდები.

იმ წამს იყო თითქოს მეხის გავარდნა,
თეატრის წინ ძეგლს ვემსგავსე კვარცხლბეკზე.
საგულეში გული ავარდ–ჩავარდა,
ნათქვამზე და მოულოდნელ სათქმელზე.

გაქრა როგორც ერთი თოვლის ფანტელი
და არც მსურდა იმ დღეს ქვეყნად დარჩენა.
თვრამეტი თუ ოცი წლის წინანდელი,
ეს ამბავი ნეტავ რამ გამახსენა.

2009–2010 წლები,
თბილისი

ზაიფურის ბოზონა

ჩანს, ცხოვრებას კენტად ვტოვებ,
არ ვიცი რა ვიღონო.
რადგან ცხადში ვერ გიპოვე,
უნდა გამოგიგონო.

ბ.გ. 2009 წ.

აღარა მაქვს ძალა ფიქრის,
სადმე გნახო იქნება.
თუნდაც იყო კერამიკის,
ფაიფურის ქმნილება.

ვხედავ სახეს, ფეხებს, თეძოს,
მინდა რაღაც ვიღონო.
მსურს თიხისგან გამოგქერწო,
თუნდაც გამოგიგონო.

ვფიქრობდი და უცებ წვიმა
გაქრა, მზემ გამაოგნა.
ვიტრინიდან გამიღიმა,
ფაიფურის გოგონამ.

აიწია თითქოს ფარდა,
მის წინ სახტად გაკჩერდი.
ოცი წელი სახლში მყავდა
და მე ვერც კი ვამჩნევდი.

ოხ, განგებავ ეს რა იყო,
ნეტავ სიომ დაბეროს.
ნეტავ ეხლა ღმერთი ვიყო,
შენ, რომ სული შთაგებრო.

მსურს – მზისა და მთვარის დარო,
შემეწიოს ცხონება.
შენნაირთან გავატარო,
დარჩენილი ცხოვრება.

მაგრამ რა კენა, მწყდება გული,
სევლა მაწევს მაგარი.
სამწუხაროდ ფაიფურის,
უსულო ხარ საგანი.

2010 წლის 1 იანვარი,
თბილისი

ჩემი ლექსი

განმარტებებს თუკი ითხოვს,
ჩემი ლექსის რითმები –
კროსვორდით ვავსებ სტრიქონს,
მოფრენილი სიტყვებით.

When my rhymes
Require notes
Like crossword, up I till the lines -
with words -
Kindly breezed from muse.

დაიხ, ვუხმობ გრძნობებს, აზრებს,
ზოგს ვთხზავ, ზოგსაც ვიგონებ.

მე ასე ვწერ სტროფებს, ფრაზებს,
მასზე მიბმულ სტრიქონებს.

კიდევ ვიცავ ერთ წესს დღემდე,
ვხვდები ვაშა – „ურათი“ –
მთავარია ლექსს თან სდევეს,
ჩემი ფოტოსურათი.

2010 წლის 18 იანვარი,
თბილისი

სალამომშვიდობისა

საათს დავყურებ, ბედად
ნახევარია რვისა.
რა კარგია, რომ გხედავთ,
სალამომშვიდობისა.

მადლობთ, რომ გამონახეთ
ღრო – მონაკვეთი დღისა.
რა კარგია, რომ გნახეთ,
სალამომშვიდობისა.

კიდევ მრავალჯერ გეტყვით,
ვარსკვლავთცვენაა ცისა.
რა კარგია, რომ შემხვდით,
სალამომშვიდობისა.

ბოლოსდაბოლოს ჩანხართ
ველოდებოდი ვისაც.
მიხარია, რომ აქ ხართ,
სალამომშვიდობისა.

2010 წლის 18 იანვარი,
თბილისი

საქართველო-ჰაიტი

2010 წლის 12 იანვარს, 16:53 წუთზე კუნძულ
ჰაიტიზე მოხდა 7 ბალიანი მიწისძვრა (რამაც
გამოიწვია დიდი კატასტროფა).

ტელევიზორს, რომ ვუყურებ – თრთოლვით ვზივარ,
რაც ამ კუნძულს დაატეხა მიწისძვრამ.
ძალზედ ვწუხვარ, ძალზედ შემფოთებული ვარ,
მაგრამ მაინც მინდა ვითხრათ ერთი რამ.

ვერ ვისვენებ, რომ არა ვთქვა, – გასკდა გული,
როცა ვხედავ ჩემი ქვეყნის წინხედებს.
ეხლა რა დროს ჰაიტია დანგრეული,
ჩემს დანგრეულ საქართველოს მიხედეთ.

სახელმწიფო გადავარდა ლამის გზიდან,
მიზანს ცდება დაფლეთილი ჩარჩებად.
ხელში ისე შემოგვადნა, შეგვიმცირდა,
ცოტახანში ალბათ არც რა დარჩება.

ის რაც მოხდა წვეთი არის ალბათ ზღვაში,
რასაც ვხედავ ჩვენთან შექმნილ მარწუხებს.
ყველას თავის „ჰაიტი“ აქვს ცხოვრებაში,
ყველას თავის „ნანგრევები“ აწუხებს.

სხვას რა უჭირს, მაგრამ ვაი ჩვენი ბრალი,
გვადევს და კვლავ დაგვედება სანქცია.
სახეზეა დანგრეული მომავალი,
სახეზეა ქვეყნის დეგრადაცია.

კრედიტებით, რომ სქელდება მხოლოდ ჯიბე,
ასე მართლაც არაფერი გამოვა.
აქაური შიმშილი და სიღარიბე,
იქაურთან არაფერში არ მოვა.

სამწუხაროდ საიმედოს ვერას ვხედავ,
სიმართლის თქმა თითქოს გახდა გმირობა.

უკვე ყელში ამოვიდა სიყალბე და
ტყუილებით გააჟღენთილი პირობა.

ღვინოსა ცვლის არაყი და თუნდაც ვისკი,
ალარა მაქვს განწყობა და გუნება.
ყველაფერი იყიდება–ნამუსიც კი,
ამის შემდეგ რა გვემხიარულება.

კარგი არის დახმარება, გასცე ფული,
სანამ ხალხი წაულიათ ნაფოტებს.
ძალზედ ვწუხვარ, რომ დაინგრა ის კუნძული,
მაგრამ რა ვქნა, ჩემი უფრო მაშფოთებს.

2010 წლის 23 იანვარი,
თბილისი

სიზა – რეტი

სათავეში მოსჩანს ვნებად,
ბოლოსაა დიდი სტრესი.
სიგარეტთან გამკლავება,
პრობლემაა უდიდესი.

და არ უნდა დიდი ტვინი,
რომ იცოდე რა ჭირია.
მასში კუპრი, ნიკოტინი
და მხუთავი აირია.

კვამლის სუნთქვა, მერე ძილი –
ჯანმრთელობის ანემია.
შხამში ფული გადაყრილი,
დაითვალე რამდენია.

არის მხოლოდ შენი ბრალი,
თუ გაკლდება თვე და წლები.
ღმერთი არ გკლავს, შენ კი ძალით,
ნეტავ რატომ იხუთები.

NO SMOKING!

არის შხამი, ჭირი, ვნება,
რალად გინდა ახსნა მეტი.
სიტყვა თვითონ გეუბნება –
სიგარეტი, სიგა – რეტი.

2010 წლის 24 იანვარი,
თბილისი

იყო და არა იყო რა...

იყო და არა იყო რა,
იყო ცხოვრება ვითომ რა.
იყო გოგონა პატარა –
მთელი ცხოვრება მატარა.

მთელი ცხოვრება მოცა,
იმედი მაინც არ მომცა.
რა მექნა ველარ გავიგე,
ლამაზი იყო საოცრად.

და მაჟორული აკორდი,
შემომიბრუნა მინორად.
ვეძახდი სად ხარ, გამოდი,
მაგრამ კვლავ არა იყო რა.

მას მერე დავრჩი ამგვარად
და ის გოგონა პატარა.
გაფრინდა როგორც ჩიორა,
იყო და არა იყო რა...

2010 წლის 27 იანვარი,
თბილისი

ვერის ხიდიდან

სინანულისგან რა ვთქვა, რავი,
დარდებს ჩვეული.
საკუთარ თავთან კვლავ ვიყავი
დამცირებული.

უაზრობაა მიწას ღვომა,
რას წერ, მიდი და ...
მე გადავწყვიტე გადახტომა,
ვერის ხიდიდან.

გავფრინდებოდი ერთხელ თუნდაც,
იყო ბოღეები.
მონანიება ასე მსურდა,
ჩემი ცოღეების.

განაჩენისთვის უკვე ღროა,
კრთოლა სტრიქონი.
ეს იმ ხიდიდან ეხლა როა,
გალაკტიონის.

აზრებს შევძახე, ვაი ღელა,
გინდა რალაო.
აქეთ ჩემი ძმა გამახსენდა,
იქეთ „მამაო“.

რადგან მელოდა იქ ბავშვობა,
ღრო არ იცდიდა.
მე გადავწყვიტე გადახტომა,
ვერის ხიდიდან.

By Childhood was I awaited
And the minutes flew like mad.
So y mind I made up
To jumო from Vere bridge.

2010 წლის 20 თებერვალი,
თბილისი

სამოთხე და ჯოჯონეთი

რიგში ვღგევარ ისევ მარტო,
ირგვლივ ყრია ქვა და ხრეში.
ვერ გავიგე ჯერაც რატომ,
არ მიშეებენ სამოთხეში.

ნეტავ ვისი დღეობაა?..
არ გამოდის შედარება.
ჯოჯოხეთში – ღრეობაა,
სამოთხეში – ნეტარება.

თვალს ვადევნებ წუთებს, წამებს,
რომ არ ავყვე ბოროტ ენებს.
ჯოჯოხეთში – ღვინოს სვამენ,
სამოთხეში – მარწყვის წვენებს.

ეს არ არის ალბათ წინსვლა,
სიტყვებს ვამბობ თითქოს ზვნივით.
ჯოჯოხეთში მთხოვენ მისვლას,
არ მიშვებენ სამოთხეში.

არ მცილდება ისევ დარდი,
თვალწინ მიდგას ათი მცნება.
ახლაც ათი ყალთაბანდი,
სამოთხეში იპარება.

გულზე მაწევს თითქოს ლოდი,
შეზანზარდა ირგვლივ მიწა.
თურმე სიზმარს ვნახულობდი,
კიდევ კარგი გამეღვიძა.

2010 წლის 18 ივლისი, 01:15,
თბილისი

ბოლო გზა

არ მინდა, რომ ვიცინო,
მაინც სურათს მიღებენ.
ბოლო გზაზე ვიცი, რომ
ტაშით გამაცვილებენ.

გულში ვინ რას გაივლებს,
არ მაქვს მაგის დარღები.
ვარდებსა და ყვავილებს,
მიმოფანტავს ქარები.

2010 წლის 22 აგვისტო,
თბილისი.

ჩემი წილი თბილისი

ემსგავსება ჩემი ყოფა მონოლითს,
ხშირად ვფიქრობ ნეტავ რა დამრჩენია.
ნუ წამართმევთ ამ ქალაქის კოლორიტს,
ჩემი წილი თბილისი ხომ ჩემია.

ცხოვრებაში სულ ვარ გადარბენაზე,
თითქოს სადღაც მეჩქარება ძალიან.
რა ვქნა თუკი დავიბადე ვერაზე,
რა ვქნა მერე, ეგ რა ჩემი ბრალია.

ზემელზე ხომ სულ სხვა არის ივნისი,
უკვე მიჭირს ძველი სახლის მიგნებაც.
დამიბრუნეთ იერსახე თბილისის,
დამიბრუნეთ ჩემი ავლადილება.

2010 წლის 21 სექტემბერი,
თბილისი.

თავდახრით ვღებვარ

ეს არის ჩემთვის ალბათ ახი
და არც მშურს სხვისი,
რომ არ მეღირსა ჯერ ოჯახი,
ჩანს არ ვარ ღირსი.

თუ წავბოროდიკდი სადმე ოდეს,
დამწყევლა ბედმა.
რაც შემეშალა და რაც ვცოდე,
შემინლოს ღმერთმა.

მოკითხვას ვატან ცისკენ სიოს,
მზეს ვეტყვი სალამას.
რაც შემეშალა მაპატიოს,
ბუნების ძალამ.

სხვა რა ვთქვა კიდევ, გადის წლები,
ეხლა ეს მე ვარ

და შენს წინაშე მოწიწებით,
თავდახრით ვდგევარ.

2010 წლის 2 ოქტომბერი,
თბილისი.

მწვერვალები

გავიარე მძიმე გზები,
ღამე, დღე თუ ცისმარი,
რომ ღამეპყრო მწვერვალები,
მაგრამ ვერ დავიპყარი.

საუცხოო ვარდის კონას,
დავეძებდი როდიდან.
მსურდა რაღაც ახლის პოვნა,
მაგრამ არ გამოვიდა.

გიტარასთან ერთად მოველ,
შენს კარებთან ამოდ.
მხოლოდ ერთი რამე გთხოვე,
მაგრამ ისევ არაო.

გავიარე მძიმე გზები,
ღამე, დღე თუ ცისმარი,
რომ ღამეპყრო ვარსკვლავები,
მაგრამ ვერ დავიპყარი.

Wierchołki

Szedłem trudnymi drogami
W dni upałne, noce parne,
by zdobyć szczyr nad chmurami,
Lecz do niego nie dotarłem

Szedłem do ciebie z gitarą,
Do drzwi zamkniętych na głucho,

By zaśpiewać pieśni parę,
A ty znów nie chciałaś słuchać.

Najpiękniejsze róże rwałem,
Żeby ołśnić cię bukietem.
Na nic się wysiłki zdały,
Nie przyjęłaś róż, niestety.

2010 წლის 7 ოქტომბერი,
თბილისი.

არ მეშინია

კარგი იქნება თუ შემოვრჩი ყოფის ნახევარს
და არ გეგონოთ თავის მოკვლა ჩემი ჟინია.
მაგრამ იცოდეთ არ ვაპირებ უკან დახევას,
მე არც სიცოცხლის, არც სიკვდილის არ მეშინია.

2010 წლის 15 ნოემბერი,
თბილისი

პოეტის ჯოღება

მინდა, რომ გავიხარო,
ისე ვით დღეს მეამა.
კარგი პოეტი ხარო,
მითხრა კარგმა მწერალმა.

მომეჩვენა სათუთად,
დაითრგუნა დემონი.
ისე დამისაბუთა,
დამაჯერა მემგონი.

2010 წლის 9 დეკემბერი, 3 სთ.
თბილისი.

ორმოცდარი

ნეტავი როგორც მე მინდა,
ისე მორთავდნენ ფერებს.
მოდის ახალი წელი და
დაბადების დღე მერე.

აზრი მიჰყვება ნიავექარს,
როგორ გაფრინდნენ წლებიც.
რვა დღეში – ექვსში, იანვარს,
ორმოცდარის ვხდები.

ბევრი ზღაპრები ვისმინე,
ბევრიც მოუსინჯე გზები,
კვლავ ოცნებებით ვიძინებ,
კვლავ ოცნებებით ვღვები.

ზოგიერთს თავად ვეახლე,
რალაც აზრები დამჩნა.
ვეძებ ყოველთვის სიახლეს,
მაგრამ ამჯერად არ ჩანს.

აზრი მიჰყვება ნიავექარს,
როგორ გაფრინდნენ წლებიც.
რვა დღეში – ექვსში, იანვარს,
ორმოცდარის ვხდები.

2010 წლის 30 დეკემბერი, 03:25
თბილისი.

სანამ...

იქამდე არ მომხედავთ,
ასე ვფიქრობ ტიალი –
სანამ არ გადმოვხედავთ,
ჩემი მემორიალი

და არ ჩათვლით წოდებად,
ხელოვნებას, კულტურას.

სანამ არ შემოგხვდებათ,
გზაში ჩემი სკულპტურა.

დარჩენილებს მარტოკებს,
გაგესმევით ხაზები.
სანამ არ შეგატოკებთ,
ოღეს ჩემი ფრაზები.

2011 წლის იანვარი,
თბილისი.

ისევ ჰიპოკრატე

ალარ ბანობს უკვე ბანი,
ხელფასია მცირედი.
ეს უფულო ხელოვანი,
კლინიკებში მივედი.

გამოკვლევა ვთხოვე ხოდა
გამიშალეს მარაო.
დიმიტრიმაც არაო და
დავითამაც არაო.

შეიცვალა უკვე დროვო,
მზეც არ ჩანსო ცხრაფერში.
ფული არის საჭიროვო,
უკვე სუყველაფერში.

გულში დარდებს ვეღარ ვატევ,
განწყობაა შიშველი.
ისევ ჩემო ჰიპოკრატე,
ისევ შენ თუ მიშველი.

2011 წლის 6 მაისი,
თბილისი

ბონივრული დაფინანსება

ამ ლოდინში მოთმინებაც, ჯანმრთელობაც წავიდა,
მოგმართავთ და მოგიწოდებთ, გეტყვით მტრების ჯინაზე.
პანაშვიდის და ქელეხის ფინანსები არ მინდა,
გამოკვლევა, მკურნალობა, წიგნი დამიფინანსეთ.

როგორც გინდათ მოიქეცით, გინდ ისე და გინდ ასე,
მჯერა რასაც გსაყვედურობთ მართალი ვარ სავსებით.
ხელოვანთა პანაშვიდებს წამსვე, რომ აფინანსებთ,
არ ჯობია სიცოცხლეში მისცეთ ის ფინანსები.

ევროპული სტანდარტების შემოტანა თუ გვინდა,
ყურადღებას წინ რა უდგას ქალაქური გაგებით.
მოგმართავთ და პასუხს არ მცემთ, შემაქციეთ ზურგი და
ნეტავ რა დაგიშავეთ, რომ არ მელაპარაკებით?!

2011 წლის 17 მაისი,
თბილისი

პრინციპები

დამიღამდა უკვე გაზაში,
ველარ ვიცავ იმ წესებს.
დიდი ხანი ცხოვრებაში,
დავეძებდი პრინციპებს.

გვიან მივხვდი სადღაც, ბოლოს,
გავიხლართე ამბებში.
პრინციპები თურმე მხოლოდ,
არსებობდნენ ზღაპრებში.

ოცნებები დამრჩა წყებად,
ვერ გავიგე რა იყო.
გვიან მივხვდი ეს ცხოვრებაც,
ზღაპარი, რომ არ იყო.

დავედევნე ღვინის თასებს,
ღრო დავკარგე ქებული

და მას შემდეგ დავრჩი ასე,
„ცხენზე ამხედრებული“.

2011 წლის 10 ივლისი, 03:00,
თბილისი.

ცენტრი

დედაქალაქის ცენტრში დავიბადე
და იქ გავიარე პირველად.
დედაქალაქის ცენტრში გავიზარდე,
ცოდნა დავაგროვე იმხელა.

უფრო კარგი კუთხე მეტი სხვა რა გინდა,
სხვა რა ხედი გინდა მხატვარო.
იქეთ კინოს სახლი, თავზე ვარსკვლავი და
აქეთ აეროპორტის სალარო.

მელიქ აზარიანცის სახლზე ორი თაღი,
მძიმედ ამოსუნთქვა ვერელის.
გზის მეორე მხარეს სამაიას ბაღი,
იქვე აფთიაქი ზემელის.

სხვაგან ვერ ვგუობდი ამ ადგილის გარდა,
ეხლა სასაცილოც მგონია –
რარიგ შორი იყო მარჯვნივ ოპერა და
მარცხნივ თუნდაც „ფილარმონია“.

უკვე სიწყნარეა ირგვლივ თითქოს სრული,
ლარი მეჩხირება თუმანში.
ასე უგზოუკვლოდ და მიტოვებული,
ცცხოვრობ ლამაზ გარეუბანში.

2011 წლის 8 აგვისტო, 19:44,
თბილისი.

ემმაკის ღარღი

ემსგავსება ხშირად ბოდვებს
და რაღა ვთქვა თუნდაც მერე,
როცა განზრახ ნაკეთ ცოდვებს,
უმაღ ემმაკს მიაწერენ.

აღარ გასდის ტყუილს ვადა,
მესმის ახლაც, იყო წინათ –
იქ ემმაკმა მიბიძგა და
აქ ემმაკმა შემაცდინა.

აბრალებენ წარა–მარა,
უზნეობას არ აქვს ზღვარი,
თავიანთი ბრალი – არა,
სულ ემმაკის ბრალი არის.

აგვიხსენი არსი ცოდნის,
შენ უფალო ღმერთო დიდო.
ემმაკს თავის ცოდვა ჰყოფნის,
მათი ცოდვაც როგორ ზიდოს.

და რაც გადის თვე და წლები,
ვრწმუნდები და ნაღდი ხდება.
ამათ ხელში გეფიცებით,
ემმაკიც კი მეცოდება.

2011 წლის 17 ოქტომბერი,
თბილისი.

ჩემი იღვა – მტკვარზე ტივი

ვიცი არ არის ძალზედ იოლი
და არ მასვენებს კვლავაც ფიქრები.
მსურს აღვადგინო ისტორიული –
„მტკვარზე ტივი და ტივზე ტიკები“.

ტივი თუ მართლაც ნაპირს მივიდა,
გულს შეატოკებს ძველი ქარები.

ეს აღდგენაა ტრადიციის და
ჯერი ტურიზმის განვითარების.

და გაიხარებს მთელი პლეადა,
მჯერა ახდება ბევრის წადილი.
მტკვარზე გაჩნდება ინდუსტრია და
თუნდ სამუშაო მრავლად ადგილი.

ღიას, ეს არის აზრის მიგნება,
რას გამოაჩენს კიდე ვინ იცის.
მტკვრის ნაპირებიც გაიწმინდება
და განახლდება ძველი თბილისიც.

ჩანაფიქრია მართლაც ალალი
და კვლავ უნდა ვთქვა თუნდაც, იცით რა –
ამას ვამტკიცებ წლები მრავალი,
მაგრამ ჯერ არვინ არ შეისმინა.

გულში იმედის ძაფი კიდეა,
ფეხით დავყვები მტკვრისა დინებას.
მაინც მჯერა, რომ ჩემი იდეა,
ოღესლაც მაინც აღორძინდება.

2011 წლის 22 ოქტომბერი,
თბილისი.

43 ჟელო

თოვლთან ერთად გამოვიდა ოდნავ მზე და
ცხოვრება მაქვს ძირითადად ერთფერი.
დღეს ორმოცდასამი წლის ვარ როგორც მხედავთ,
ორმოცდასამ ექვს იანვარს შევცქერი.

სამწუხაროდ, მაგრამ მაინც ვსკდები გულზე,
ძირითადად უფრო ბოლო წლებია.
ადრე ვისაც ხელს ვუკრავდი სიყვარულზე,
ეხლა მსგავსნი უარს მეუბნებიან.

იქნებ ადრეც ვცდებოდი და ეხლაც ვცდები,
რა ვქნა ჯერ თუ „ფიფქია“ არ მწვევია.

ორმოცდასამ წელს მართლაც არ ვეხუმრები,
მაგრამ ხელიც მთლათ არ ჩამიქნევია.

ჩემში ისევ ქაოსია მართლაც სრული,
ნეტავ როდის დაესმევა წერტილი.
ამ წელს ვხვდები ჯანმრთელობა შერყეული,
ჩემს ოთახში მარტოდ გამოკეტილი.

საახალწლოს ჩაკვირკიტებ ტელეეთერს,
წარსულს ვზომავ მანძილებში გათვლილად.
ბევრ რამეზე ვნანობ რაც, რომ გავაკეთე,
მაგრამ უკვე გვიანია ნამდვილად.

ლიმონათი, კონიაკი, ორცხოზობილა,
აი, ჩემი საახალწლო მაგიდა.
ოლონდ ყოფა დავამთავრო მშვიდად, თბილად,
სხვა მართლაც და არაფერი არ მინდა.

2012 წლის იანვარი,
თბილისი.

* * *

მსურს ქუჩები შევადარო ერთმანეთს,
ვაღიარო, მეტი რა დამრჩენია.
ხრეშატიკთან – რუსთაველი ვერ მოვა,
მაგრამ რა ვქნა, რუსთაველი ჩემია.

2012 წლის ივლისი,
კიევი.

პიეზი

მეტროთი ვაკვით ხედებს ღნებრის პირას,
მსიამოვნებს ღნებრის სილამაზე.
კიევში ვარ უკვე სამი კვირა
და ჯერ კიდევ ვერ მოვდივარ აზრზე.

კიევი, უკრაინის მწერალთა კავშირი.
Kiev, Writer's Union of Ukraine

შენობების სიდიდე და ფერი,
ქუჩებს ავსებს, ქმნის ზეციურ ფონებს.
ქალაქია მართლაც მშვენიერი,
უდიდესი სივრცეების მქონე.

ძალზედ ცხელა, მშრალი არის ჰავა,
მომწონს ხედებს ბოლო, რომ არ უჩანს,
მე მაოცებს როცა ფეხით დავალ,
სრემატიკი და მრავალი ქუჩა.

ხანდახან კი მავიწყდება წლები,
შუადღეა, საღამო თუ დილა –
ქუჩებს შვენივს მრავლად გოგონები,
როგორებიც მომწონდა და მხიბლავს.

2012 წლის 27 ივლისი,
კიევი.

გიდროპარკიდან

ბევრი ვეცადე, ბევრი ვწერე, ბევრი ვიფიქრე
და კონტურებში ჩემი ყოფა უმაღლ დავხატე.
ვერის ხიდიდან მტკვარში ხტომა გადავიფიქრე,
გიდროპარკიდან ახლა დნეპრში უნდა გადავხტე.

თანაც გიზიდავს სილამაზე მთელი არსებით,
დნეპრის სივრცე და ცის აღმასვლა ერთი მგონია.
მტკვარში თუ მაინც გადარჩენის მქონდა შანსები,
აქ გადარჩენა უეჭველად ნოლის ტოლია.

აღარ მსურს ასეთ „მრუდე“ აზრებს მივედ–მოველო,
რადგან სიცოცხლე გაცილებით კარგი იქნება.
უფრო ჯობია დნეპრს ზემოდან, რომ გადავხედო,
ვიდრე მის ფსკერზე მომიწიოს „გასეირნება“.

2012 წლის 17 აგვისტო,
კიევი.

ვარშავა, პოლონეთის ლიტერატორთა (მწერალთა) კავშირის
სხდომათა დარბაზი.

Warsaw, Session room of litterateur's (writer's) union of Poland.

საფერავი

ვერ მოვაბი ქეიფს თავი,
ტკბილეულს ვჭამ ვიდრე.
ერთი ბოთლი საფერავი,
გაუხსნელი მიღევს.

მალე თორმეტიც გახდება,
ფიქრებშია ბინდი.
იანვარი მობრძანდება,
დეკემბერი მიდის.

ბევრ ტანჯვას და ტკივილს ვიტან,
მართლაც არის ძნელი.
ვნახოთ ახალს რას მომიტანს,
ეს ახალი წელი.

მაგრამ არ მაქვს ეხლა თავი
არაფრის, რომ ვიდრე,
ერთი ბოთლი საფერავი,
გაუხსნელი მიღევს.

2012 წლის 31 დეკემბერი, საღამო,
ვარშავა.

6 იანვარი

მორეზობა იგრძნობა ცაზე
და ფანტელებიც აქა-იქ ქრიან.
დაბადების დღე მომადგა კარზე,
დღეს ჩემი ექვსი იანვარია.

თითქოს სხვაგვარად ანათებს მზე და
ცხოვრებაც მოსჩანს არც ისე ძნელი.
ორმოცდაოთხად დამრგვალდა ვხედავ,
წლები განვლილი და ახლანდელი.

ველარ ვხალისობ სუფრებით დიდად,
ველარ ვუყურებ გარდასულ ნიღბებს.

ოთახში ვზივარ მარტო და მშვიდად
და ტელეფონზე მოლოცვებს ვიღებ.

მინდა შევიქმნა ფესვები მყარი,
რასაც უსიტყვოდ მანიშნებს წლებიც.
საინტერესო ცხოვრება არის –
ამ დღეს, ამ მხარეს პირველად ვხვდები.

2013 წლის 6 იანვარი,
ავარშავა.

პოლონელი ქალბატონები

მე ამ ქალაქის, ამ ქუჩებში სანამდეც ვივლი,
განსაკუთრებით მინდა ერთზე ხაზის გაკლება –
მანდილოსნები მრავლად ვნახე ასეთი სტილის –
სუსტი, მაღალი, თეთრი, ქერა, ცისფერთვალეა.

რომ ჩემს მიმართაც სიმპათიებს გამოხატავენ,
მსიამოვნებს და ვაღიარებ საღი გონებით.
არის ერთ–ერთი სიახლოვის მყარი სათავე,
მე მომეწონნენ პოლონელი ქალბატონები.

აღფრთოვანებით, აღმაფრენით, რომ ვთქვა სწორია,
მჯერა ზაფხულში სილამაზის ცვენას მოველი.
მიუხედავად იმისა, რომ კიდევ თოვლია,
აპრილის თვეში ზამთარია დაუცხრომელი.

პლანეტასავით ბრუნავს ჩემი აწმყო, წარსული,
კვლავ ვიმეორებ, რასაც ვამბობ საღი გონებით.
რომ ვთქვა, ამისთვის საკმარისი დროა გასული –
მე მომეწონნენ პოლონელი ქალბატონები.

2013 წლის 9 აპრილი,
ვარშავა.

მუსკომედია

ჯერ ვერაფერს შევადრი,
კვლავაც ერთადერთია.
დამესიზმრა თეატრი,
ჩემი მუსკომედია.

To nothing similar can I compare
This genre unique,
Yesterday night, a dream I had
Where I act in the musical comedy

დამემ მართლაც მაამო,
ჩამესმოდა დიქცია –
სპექტაკლები სადამოს,
დილას რეპეტიცია.

მოგონება ფერებში,
ნეტავ რას ეღარება.
ქეიფები ჩვენს წრეში,
კარგი დროის ტარება.

კვლავაც დრომ მომაგონა,
ცეკვით თხზავდა „რვიანებს“ –
ის ლამაზი გოგონა,
„თქმა“, რომ დავაგვიანე.

გაქრა უკვე ამრიგად
და დაესვა წერტილი.
ეხლა ვარშავაში ვარ,
ჩემთვის გამოკეტილი.

გარდასულ წლებს შევნატრი,
ყველაფერი ბედია.
დამესიზმრა თეატრი,
ჩემი მუსკომედია.

2013 წლის 27 მაისი, 06:25,
ვარშავა.

15 + 15 + 15

აღარ ვიცი რას ველი და ვის ველი,
ვინ მეძახის ანდა საით მივდივარ.
ვარშავაში – სამჯერ თხუთმეტი წელი
შემისრულდა, ეხლა მართლაც დიდი ვარ.

ამქვეყნიურ რეალიებს ვშორდები,
რთული არის დღეს ვთქვა ბრალი ვისია.
ასე ვფიქრობ, ეს კი ჩემი ცხოვრების,
დასასრულის ალბათ დასაწყისია.

რათქმაუნდა ასე ყოფნა ძნელია,
როცა წლების ფიქრებში ხარ გართული.
მაგრამ ერთი აუცილებელია,
გული შეგრჩეს მაინც ახალგაზრდული.

სიყვარულმა ჩაიარა, წავიდა,
ახლა უკვე ოცნებები შორს არი.
გული მტკივა ასე მარტო დავრჩი და
ვერ ვიპოვე ჩემი მანდილოსანი.

ვერ გავიგე დღემდე ხდება რისაგან,
ცხოვრებისგან ესეც ჩემი ხვედრია.
ალბათ ბევრი ნერვიულობისაგან,
ჯანმრთელობა ისევ მისახედა.

აღარ ვიცი რას ველი და ვის ველი,
ვინ მეძახის, ანდა საით მივდივარ.
ვარშავაში – სამჯერ თხუთმეტი წელი
შემისრულდა, ეხლა მართლაც დიდი ვარ.

2014 წლის 6 იანვარი,
ვარშავა.

ხილი

გამოსული ვარ გარეთ დილიდან,
ბედთან ჭიდილსაც აღარ ვაპირებ.

შლონსკო დომბროვსკის ძველი ხიდიდან,
მე გადავხედე ვისლის ნაპირებს.

დამშვიდებული არა მაქვს ძილი,
ძალიან რთულად მიდის დღეები.
თითქოს გავზომე ეხლა მანძილი
და შევამოწმე სიმაღლეები.

თითქოს ჯებირებს მიარწევს ქარი,
არ ვიცი უკვე დროა რამდენი.
წამები არის, წუთები არის,
ცის ლაჟვარდებში ჩემი გაფრენის.

გამოსული ვარ გარეთ დილიდან,
ბედთან ჭიდილსაც აღარ ვაპირებ.
შლონსკო დომბროვსკის ძველი ხიდიდან,
ხშირად ვუყურებ ვისლის ნაპირებს.

2013 წლის დეკემბერი,
ვარშავა.

ცისფერ თვალეზში

ღრუბელთა შორის ჩანს სხივი მზეთა,
აღუწერელი არსით და ენით.
ცისფერ თვალეზში სამყაროს ვხედავ,
ცისფერ თვალეზში გულია შენი.

მსურს ყველაფერი გადავდო გვერდზე,
საუკეთესოდ განვაჯერცო თემა.
ცისფერ თვალეზში ჩემს თვალეზს ვეძებ,
ჩემს სიცოცხლეს და ჩემს გულისცემას.

იმედი მრჩება მომავლის დღისა,
მათი დანახვა მიქარწყლებს დარდებს.
ცისფერ თვალეზში ტალღაა ზღვისა,
უკიდევანო ცის სილაჟვარდე.

სიმაღლეების სულ სხვა დონეა,
საოცრებათა ნახვა, სტუმრობა.
ცისფერ თვალებში სიახლოვეა
და ამავე დროს უსასრულობა.

2013 –14 წლის დეკემბერ–იანვარი,
ვარშავა.

პოლონეთს

აღარ ვნახულობ წასასვლელად სხვადასხვა რუკებს,
ვფიქრობ ვიპოვე დროებითი ადგილი წყნარი.
თითქმის წელიწადნახევარი აქ ვცხოვრობ უკვე
და შემიძლია ჩემი აზრი გამოვთქვა მყარი.

მართლაც და ისე შევეჩვიე ამ ლამაზ მხარეს
და დამიგროვდა საქებარი სიტყვის მარავი.
ხანდახან ვფიქრობ თითქოს არც კი ვარ საზღვარგარეთ,
თბილისის შემდეგ ვარშავა ჩემი ქალაქი.

მიმიღეს თბილად და მისურვეს სიუხვე დღეთა,
რალაც ახალი დაიწყო და ძველი დავხურე.
მიხარია, რომ წლებში მყოფმა ყველასთან ერთად,
მანდილოსნების ყურადღებაც დავიმსახურე.

სამადლობელი დამიგროვდა სხვადასხვა სახის,
მრავალი მრჩება მოსაგონი კარგი წუთები.
პოლონელები მართლაც არის ლამაზი ხალხი –
გარეგნულად და შინაგანად თბილი ბუნების.

თითქოს ცის ფონი კაბადონზე იყოფა ორად,
ირგვლივ გარემოს საუცხოო დაჰკრავს ტონები.
სიამოვნებით შევირთავდი პოლონელს ცოლად,
პოლონელებთან ვიცხოვრებდი სიამოვნებით.

ვემზადებოდი პოეზიის ოთხი დღისათვის,
საინტერესო იყო ჩემთვის ყველას გაცნობა.
თანადგომისთვის და ლექსების თარგმანისათვის,
ლიტერატორთა კავშირს, მწერლებს დიდი მადლობა.

ერთი რამ ძალზედ მსიამოვნებს, ჩანს ერთი–ერთში,
აღსანიშნავი არის მართლაც, თვლაში საცემი.
აღამიანებს მრავლად ნახავთ წიგნებით ხელში,
გზაში, ტრანსპორტში კითხულობენ როს გამალებით.

რალაც შენდება, ვითარდება ქვეყნის ხელები,
რწმუნდები როცა გადახედავ ქალაქს ზევიდან.
მჯერა პოლონეთს ელოდება წარმატებები,
რაშიც ნამდვილად, თუ დასჭირდა ჩემს წვლილს შევიტან.

აღარ ვნახულობ წასასვლელად სხვადასხვა რუკებს,
ვფიქრობ ვიპოვე დროებითი ლამაზი მხარე...

2014 წლის თებერვალი,
ვარშავა.

იუსტიცია

სამი საათი ვიარეთ გზაში,
თითქოს არ ჩანდა გზის დასასრული
და მომიყვანეს ამ შენობაში,
გადაღილი და გადაქანცული.

გააღეს კარი, შემოვდგი ფეხი –
მე ეს ადგილი პირველად ვნახე.
მეგონა თავზე დამეცა მეხი,
მაგრამ სულ ასეც არ იყო საქმე.

ნახვისას ცემა უმატა გულმა,
სასიამოვნო ერთი რამ იყო.
გოგონამ თავად ფოტოგენურმა,
სურათი აქეთ მე გადამიღო.

მე არ მიგრძენია იმ დროს წვალემა,
გამილამაზა ერთფერი ყოფა.
იყო ლამაზი, ცისფერთვალემა
და უხდებოდა სამხედრო ფორმა.

ასეა, ახლაც თენდება დილა,
ბევრი რამ მრჩება კვლავაც სათქმელი

ის მორიგეობს, მილიმის ხშირად,
მე კი აქა ვარ – მალე წამსვლელი.

2014 წლის 18 მარტი,
ბელასტოკი.

ჩემი საჩუქარი

იყო აღმაფრენა ვარსკვლავების დარი,
ეხლა ოცნებების თითქმის აღარ მჯერა.
მე ბევრს მივუძღვენი ჩემი საჩუქარი,
კალმით თუ გიტარით – ლექსი და სიმღერა.

იყო შეერთება რამდენიმე ხმათა,
უკვე მოგონება ფოთოლივით ჭკნება.
იყო ნახატებიც – თუმცა იშვიათად,
როგორც ზეციური ფერთა შეხამება.

ახლა არც კი მინდა გასვლა სახლის გარეთ,
ჩემი ბედი უფრო სახლის შიგნით წყდება.
ჩუმი სიმარტოვე მტანჯავს ხან მახაერბს,
უკვე გარდასულ წლებს მიაქვთ ნეტარება.

2014 წლის 15 აგვისტო, 23:37,
თბილისი.

შენი ქუჩა

ხვალ და ზეგ არ ვიცი რას მითვლის განგება,
წარსული არ ღირდა კაპიკად, აბაზად.
დღეს ლექსი დავწერე გიტარის ჰანგებად,
გიტარამ – ცხოვრება, რომ გამილამაზა.

თითქოს და იმ გრძნობას ფონი არ უჩანდა,
თითქოს გულს სდიოდა მძვინვარე ალები.
მე ეხლა არ მანსოვს არც შენი ქუჩა და
მე ეხლა არ მანსოვს არც შენი თვალები.

ასეა, ყოველთვის წლებს მიაქვს თავისი,
წარსული იშლება სხვადასხვა ფერებად.

ყოფა მაქვს ნამდვილად, რომ გაუსაძლისი,
წარსულს კი ამჯერად არც რა ეშველება.

განვაგრძობ იმ ძველი ფურცლების დახევას,
სურათებს ასევე ვხევ და წაშს ვისვენებ.
ოთხ წელში მივალწევ ცხოვრების ნახევარს
და ამ ფორიაქში თითქოსდა გიხსენებ.

თითქოს და იმ გრძნობას ფონი არ უჩანდა,
მჯერა არ მოჰყვება ამ სიტყვებს ქილიკი –
მე ეხლა არ მახსოვს არც შენი ქუჩა და
ქუჩისკენ მავალი არცერთი ბილიკი.

2015 წლის 16 მაისი, 14:19,
თბილისი.

6 იანვარი

გაკაშკაშებული, მზის სხივების დარი,
როცა კალენდარზე ჩემი რიცხვი ჩნდება.
ექვსი იანვარი, ჩემი იანვარი,
თოვლის ფანტელებში ჩემი დაბადება.

ბევრი საოცრება ხშირად ხდება ამ თვეს,
წლის პირველი თვეა, არჩევანი ფართო.
ეს დღე ჩემი არის, ვერვინ ვერ წამართმევს,
მე ამ დღესთან მარტო – წინსვლა უნდა ვხატო.

თუკი ქვეყანაზე ბევრი ვერც რა ვპოვე
და ვერ გავიარე გზები მიუვალი.
ყველგან თან დამყვება, არსად არ მატოვებს,
ჩემი ექვსი რიცხვი, ექვსი იანვარი.

მისი შემართებით ამ ცხოვრებას ვუტევე,
ხშირად ვინც მილოცავს – დავულოცავ შობას.
ექვსჯერ ჩავენხვევი, ექვსჯერ ჩავინუტებ,
ექვსჯერ გადავუხდი კვლავაც დიდ მადლობას.

ექვსჯერ დასალოცად კვლავაც ფეხზე ვდგები,
რა ვქნა თუკი დღემდე არ მელირსა ბედი.

ჯერაც მარტო, რომ ვარ მხოლოდ ამ გაგებით,
ორმოცდაშვიდია ძნელი შესახელი.

გულში გაიელვებს მზის სხივების დარი,
როცა კალენდარზე ჩემი რიცხვი ჩნდება.
ექვსი იანვარი, ჩემი იანვარი
და ამ ქვეყანაზე ჩემი დაბადება.

2016 წლის 6 იანვარი,
თბილისი.

ხუთ ათეულ წელს მივუახლოვდი.

ბუნების ძალავ, ძალავ ძლიერო,
რეალურ ყოფას თითქოს ვშორდები
და ორ–სამ წელში სამაგიეროდ,
ხუთ ათეულ წელს ვუახლოვდები.

მიჭირს განსაცდელს გული დავუდო,
თითქოს მოკლდება დროის მანძილიც.
ამით სრულდება სავარაუდოდ,
ჩემი ცხოვრების ერთი ნაწილი.

გარდასულს ველარ გავიმეორებ,
შეძახილს: ცეკვავს, უკრავს, მღერისო...
ჩემი ცხოვრების ნაწილს – მეორეს,
იქნებ საერთოდ ველარც ვეღერსო.

რასაც ეხლა ვწერ ძალზედ განვიცდი,
გვიანი არის თუმცა გოდება.
ორმოცდაათის მერე არ ვიცი,
მართლაც არ ვიცი რა მელოდება.

გარდასულ დღეებს ვიხსენებ ძნელად,
ვგრძნობ რეალობას თითქოს დავშორდი –
სამაგიეროდ და შეუძნეველად,
ხუთ ათეულ წელს მივუახლოვდი.

2016 წლის იანვარი,
თბილისი

ნახევარი საუკუნე თითქმის ყველა გზიდან

დავიბადე ილიას თაყვანს
და იმ ხელოვნებად,
ნახევარი საუკუნე,
თითქმის ყველა გზიდან
და ვიხსენებ მოდის ხეობას,
როგორც დროის ქვეყანა.
რას შევძლებ ხელოვნებას
ან სივლიტისთვის.
შევასრულე, ვეფიქრობ მსა,
ყველა ჩემი მისია
და სიყვარული შეყვანაში,
ერთად სავსაობისა.
დავიბადე ილიას თაყვანს
და იმ ხელოვნებად,
ნახევარი საუკუნე,
თითქმის ყველა გზიდან.

გიორგი გიტაველი
Gitaveli
2016 წლის 4 მაისი,
თბილისი
Tbilisi

ს ა რ ჩ ე მ ვ ი

ავტორისაგან	3
ავტორისაგან (ინგლისურად – in English)	5
ავტორისაგან (ფრანგულად – en Français)	7
ავტორისაგან (გერმანულად – auf Deutsch)	9
ავტორისაგან (იტალიურად – in Italiano)	11
ავტორისაგან (ესპანურად – en Español)	13
ავტორისაგან (უკრაინულად – по Українски)	15
ავტორისაგან (პოლონურად – po Polsku)	17
„იანვარივით სუფთა ვარ...“ (რეცენზია)	19
„იანვარივით სუფთა ვარ...“ (რეცენზია – ინგლისურად – Review in English)	23
დამშვიდება	26
თხოვნა	26
* * * (გუშინ მართლაც განუწყვეტლივ თოვდა)	26
კოდალას	27
დასვენება	27
არ მინდოდა	29
ოცდათხუთმეტი	29
იმ დღეს	30
ავათა ვარ	31
სახლი №29	33
„კნიაზი“	35
მერე რა მოხდა	36
სამსჯავროზე საიქიოში	36
გიტარა აწყობილია	38
იქნებ	39
ენძელები შენია	39
მიყვარხარ ძალიან	40
თბილისური	41
25 წელი	41
გიტარის კურსები	43
* * * (ჩანს, ცხოვრებას კენტად ვტოვებ)	43
პასუხი	44
1969–2069	44
მშვენიერი ქალი	45
ბალერინა	45
ფაიფურის გოგონა	46

ჩემი ლექსი	47
სალამომშვიდობისა	48
საქართველო-ჰაიტი	49
სიგა – რეტი	50
იყო და არა იყო რა... ..	51
ვერის ხიდიდან.....	51
სამოთხე და ჯოჯოხეთი	52
ბოლო გზა.....	53
ჩემი წილი თბილისი	54
თავდახრით ვღგეკარ.....	54
მწვერვალები	55
არ მეშინია	56
პოეტის წოდება	56
ორმოცდარი	57
სანამ... ..	57
ისევ ჰიპოკრატე.....	58
გონივრული დაფინანსება.....	59
პრინციპები.....	59
ცენტრი	60
ეშმაკის დარდი.....	61
ჩემი იდეა – მტკვარზე ტივი	61
43 წელი.....	62
* * * (მსურს ქუჩები შევადარო ერთმანეთს).....	63
კიევი	63
გიდროპარკიდან	65
საფერავი	67
6 იანვარი	67
პოლონელი ქალბატონები.....	68
მუსკომედია	69
15 + 15 + 15.....	70
ხიდი.....	70
ცისფერ თვალებში.....	71
პოლონეთს.....	72
იუსტინა.....	73
ჩემი საჩუქარი.....	74
შენი ქუჩა	74
6 იანვარი	75
ხუთ ათეულ წელს მივუახლოვდი.....	76
ნახევარი საუკუნე თითქმის უკვე გავიდა	77

დიდი მადლობა თანადგომისათვის ყველას, ვინც
მონაწილეობა მიიღო წიგნის ფორმირებაში.

Thanks a lot for support to everyone, who contributed
in the formation of this book,

გარეკანის ვერსია და ესკიზები – ბ. გიტარელი.
კომპიუტერული უზრუნველყოფა – ლ. არევაძე.

www.bacho.ge
www.bacho.com

გამომცემლობა „უნივერსალი“

თბილისი, 0179, ი. ჭავჭავაძის გამზ. 19, ☎: 2 22 36 09, 5(99) 17 22 30
E-mail: universal@internet.ge; universal505@ymail.com;

ISBN 978-9941-22-737-5

